

LINDA ADAMS

*Salvatorul
misterios*

ALCRIS

Capitolul 1

O lumină aurie scălda stâncile colțuroase, anticipând apusul. Firele de iarbă se aplecau supuse sub boarea serii, foșnind misterios.

Un drumet, călare pe un cal gri arab gonea pe drumul nisipos. Atingerea hățurilor pe partea dreaptă a gâtului lung și încordat al calului îl struni spre întinderea stâncoasă, părăsind drumul.

Brandy Ames își opri calul pe vârful unei stânci, privind întinderea ce se defășura la picioarele ei. Bidiviul își încordă gâtul, nemulțumit de strânsoarea hățurilor și își scutură nerăbdător capul.

Cerul albastru era brăzdat spre vest de dungi portocalii. Soarele se pregătea să apună. Părul auriu al lui Brandy căpătase o nuanță arămie.

– Aș fi vrut să fiu pictoriță, ca să immortalizez priveliștea asta, își spuse ea, mângâind absentă, cu un gest obișnuit gâtul calului. Este absolut magic. Parcă aș privi un boboc, înflorind cu încetinitorul.

Calul fornăi și Brandy îl mângâie râzând.

– Devin prea fantezistă, Rashad? Când vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, o să-ți dai seama că mă pasionează apusurile de soare din Arizona.

Brandy sări din șa plină de grație și naturalețe, apropiindu-se de marginea prăpastiei. Cerul devenise sângerieu.

Ochii ei verzi străluciră. Gura ei delicată și perfect conturată se arcui ușor, într-un zâmbet de încântare. Era o femeie frumoasă. Fragilă, cu osatura fină, de înălțime medie, dar cu o atitudine semeată.

Nu era rușinoasă, dar aerul ei rezervat o făcea pentru unii inaccesibilă. Acum era singură și de aceea se simțea liberă să-și manifeste sentimentele.

Calul o atinse cu botul pe umăr, amintindu-i parcă de prezența lui.

– Astăzi, la magazin, îi vorbi ea calului, privind în continuare apusul, Karen îmi povestea de frumusețea

Munților Stâncoși. Poate să creadă ce vrea, eu însă nu-mi voi trăda niciodată dragostea pentru deșertul Sonora. Mai ales la apus.

Vârfurile munților care înconjurau valea parcă luaseră foc. Brandy simți cum i se taie respirația, admirând bogăția culorilor. Mângâie botul fin al calului, împărtășind cu el minunăția peisajului.

Calul o atinse din nou pe umăr, plesnind nervos din coadă.

– Nu te mai gânde doar la stomac, Rashad. Nu-ți fură nimeni mâncarea din boxă. Privește și tu apusul. Trebuie să înveți să-l admiri, așa cum o făcea Star, în fiecare seară când veneam cu el aici, ca să-mi iau cina.

Întotdeauna când își amintea de Star, ochii lui Brandy se întristau. De mică își dorise un cal. Îl primise la zece ani și-l botezase Star. Făcuseră o pereche inseparabilă, până în ziua în care calul murise de bătrânețe, la optsprezece ani. Brandy avea douăzeci de ani. Pe Rashad îl primise iarna trecută, după o lungă perioadă de durere, dedicată memoriei prietenului copilăriei sale. Lui Brandy îi era greu să nu

facă din când în când comparații între cei doi cai. Aveau personalități așa de diferite!

Și era normal. Fusese foarte atașată de Star. Fusese cel mai bun prieten al ei. Nu că ar fi fost genul de persoană singuratică. Aea prieteni de școală. Dar fiind singură la părinți și cu vecini la distanțe apreciabile, așa cum se întâmpla cu toți locuitorii din Tucson, găsisese în calul ei un confident fidel.

Crescuse relativ singură, dar nu o resimțise niciodată. Părinții ei, deși nu erau naturali, o iubiseră ca pe propria lor fiică. Leonora și Stewart Ames, doctoranzi în domeniile lor, erau preocupați de carieră și li se părea ciudată lipsa de ambiție a lui Brandy.

Dar fiind doi oameni cultivați, o lăsaseră să-și aleagă singură calea, fără s-o influențeze în vreun fel. Dacă ea prefera olăritul și muncile fizice, ei nu aveau să-i reproșeze nimic. Deși erau dezamăgiți în sinea lor de faptul că ea nu-și alesese o meserie intelectuală, nu i-o arătau niciodată. Nu de puține ori, Brandy li se simțise inferioară prin poziția pe care o avea la magazinul de decorațiuni interioare, unde lucra.

Karen, prietena cea mai bună și colega ei de serviciu, o întrebase adesea dacă nu ar vrea să se mute împreună cu ea într-un apartament în Tucson. Dar Brandy, la aproape douăzeci și unu de ani, era greu de urnit din sânul familiei. Mai mult pentru că asta însemna să-l părăsească pe Rashad și îmrejurimile sălbatice, pustii și liniștite ale deșertului Sonora.

Și apusurile. Cum ar fi putut ea să se bucure în oraș de apusurile de soare? Uneori le privea din curtea fermei, alteori, ca acum, călătorea mile întregi prin deșert. Dar niciodată nu le pierdea.

Brandy oftă adânc, înaintând încă puțin spre marginea stâncii, dorind parcă să atingă apusul cu mâna. Aerul devenise rece și nemișcat. Înainte să-și îmbrace cămașa denim legată peste șolduri se mai bucură o dată de răcoarea serii, care venise după o după-amiază înăbușitoare.

– Fantastic! Nici un apus nu seamănă cu altul. Este ca un caleidoscop infinit și magic.

Calul începu să bată nerăbdător din copite, pe stânca plată. Brandy își întoarse privirile verzi spre ochii neliniștiți ai lui Rashad.

– Dacă era și tata de față, ți-ar fi dat o explicație științifică detaliată a apusurilor de soare. Vezi tu, Rashad, totul ține de atmosfera pământului și de felul în care este filtrată lumina. Motivul pentru care soarele pare așa de strălucitor la amiază este că atunci, el se află exact deasupra capetelor noastre și lumina lui trece prin mai puține straturi ale atmosferei. La apus și la răsărit, lumina lui trebuie să străbăta mai multe straturi și violetul, albastrul și verdele nu se văd, lăsând să ajungă la noi doar portocaliul, galbenul și roșul. Apusurile sunt mai colorate pentru că seara în atmosferă plutesc particule de praf, adunate peste zi.

Orizontul capătă o nuanță rubinie intensă. Brandy își băgă mâinile în buzunarele de la spatele blugilor și oftă.

– Apusul își pierde tot farmecul atunci când începi să vorbești despre el în termeni științifici, nu-i așa? Este mai plăcut doar să-l privești.

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de o bufnitură puternică. Un fermier împușcase undeva, departe un coiot. În deșert, zgomotele străbăteau distanțe mari și se amplificau.

Pocnitura îl sperie pe cal, care dintr-o săritură se întoarce cu spatele la ea și o luă la galop spre casă. Prima reacție a lui Brandy fu aceea de a-și duce degetele la gură și a fluiera după el. Star i-ar fi răspuns imediat, dar Rashad nu înțelese mesajul.

– Rashad! strigă Brandy alergând în urma calului, înecându-se cu praful ridicat de acesta. Rashad! Vino înapoi! Oprește-te imediat!

Dar după câțiva pași, Brandy realizează că era prea târziu. Nu avea nici o șansă să ajungă calul care se îndrepta spre casă, acolo unde îl aștepta găleata plină cu ovăz.

– Așteaptă-mă, cal prost ce ești! gâfâi ea, oprindu-se dezamăgită de lipsa de loialitate a calului ei.

Își trecu mâna prin păr îngrijorată. Nu avea de ce să dea vina pe el. Ea era de vină. Nu trebuia să-l lase din hățuri. Rashad nu era suficient dresat. Își merita soarta. Nu fusese prudentă și acum plătea. Avea de străbătut un drum lung spre casă.

Se bucura că părinții ei erau plecați de acasă în seara aceea, pentru că altfel s-ar fi îngrijorat văzându-l pe Rashad sosind fără ea. Seara începea să coboare peste deșert.

Cu calul, cele cinci mile până acasă nici nu le-ar fi simțit. Pe jos însă, era altceva. O aștepta un drum lung, obositor, prin frig și noapte. În plus, îi mai era și foame. Sandvișurile ei erau legate de șaua lui Rashad.

Aruncă o privire sclipirii ultimei raze de soare. Bucata de cer înroșit se micșora cu repziciune și întunericul avea să pună stăpânire peste deșert în câteva minute.

Scuturând înfrigurată din umeri, Brandy se îndreaptă spre casă. Priveliștea părea mult diferită față de cea privită de la înălțime, de pe șaua calului.

Pe pământul arid se lăsau umbrele lungi ale serii. Încercă să se încurajeze, imaginându-și aceleași peisaje ziua. Oricum, peste câteva mile, avea să se ghideze după lumina de veghe a grajdului.

Înainta grăbită. Întunericul se lăsă pe nesimțite. Luna și stelele argintii îi luminau slab cărarea.

Singurul zgomot era cel făcut de pașii ei prin nisipul și pietrișul drumului. Era dificil să evite cactușii care-i ieșeau în cale. La fiecare pas se lovea de ei, înțepându-se dureros.

Își focaliză toată atenția asupra drumului. Din când în când îl pierdea, risipind apoi minute prețioase pentru a-l regăsi. Totul era să țină drumul.

Era prea întuneric ca să poată vedea limbile ceasului, dar presupuse că după a doua colină avea să vadă lumina grajdului.

Privi cerul îngrijorată. Era posibil să se întunece mai tare? Acum îi părea rău că niciodată nu avusese suficientă răbdare să-și asculte tatăl atunci când încerca să-i explice cum să se ghideze după stele.

— Colina aia acoperă lumina grajdului, își spuse ea cu voce tare.

Nu știa cât înaintase. Părea că străbătuse mile întregi, dar nu era așa.

Începu să tremure din tot trupul. Foamea îi sfâșia stomacul. Abia aștepta să ajungă acasă și să devoreze friptura din frigider, pe care i-o lăsase mama ei la prânz.

După ce mai străbătu o bucată de drum se opri dezorientată. Peisajul nu era deloc familiar. Undeva, greșise drumul. Obosită și slăbită de foame, se prăbuși în genunchi, ignorând pietrele colțuroase care-i răneau genunchii. Se pierduse.

Întrebarea era cât de departe se afla de casă? Și cum să găsească drumul cel bun? Nu era pentru prima oară când se rătăcea în deșert. Dar era pentru prima oară când se rătăcea singură, fără cal. În mod normal, Star ar fi găsit drumul spre casă. Dar Star murise și Rashad o părăsise.

Nu putea să înainteze într-o direcție greșită. Își frecă energic brațele înfrigurate și porni din nou la drum, sperând să vadă lumina casei ei sau a vreunui vecin.

Mișcarea era mai eficientă decât așteptarea. Nu putea să stea să înghețe de frig. De obicei, recomandarea în asemenea cazuri era să se oprească într-un loc și să aștepte ajutoare. Dar ea nu era complet pierdută. Știa că undeva în față sau la dreapta trebuia să fie casa ei.

O durere ascuțită o făcu să se oprească. Trebuia să fie splina. Sau frica. Zâmbi. Nu. Era splina. Făcuse un efort neobișnuit de mare și organismul începuse să riposteze.

Privi împrejurimile încă o dată, înainte de a porni la drum. Și, victorie! Undeva la stânga ei, în depărtare, văzu o lumină. Sau poate că i se păruse, pentru că aceasta dispăru.

Dar apăru din nou. Animată de un țel, Brandy prinse forțe proaspete. O lumină în deșert presupunea o existență umană. Era convinsă că nu putea fi casa ei. Dar nu conta. Nu mai voia să fie singură.

Se apropie în grabă, ignorând cactușii și bolovanii, privind mai atentă lumina, care prinse formă. Era un foc de tabără.

– Hei! Strigă ea fericită, alergând cu ultimile puteri spre flăcări.

În lumina focului se contură o siluetă. Silueta salvatorului ei necunoscut.

– Hei! Tu! Ce bine îmi pare să dau de tine, spuse ea râzând. M-am rătăcit. Credeam că voi petrece singură noaptea în deșert.

– Serios? Întrebă bărbatul cu o voce dură care ascundea un fel de supărare tăcută.

Brandy se încruntă imperceptibil. Nu se așteptase la o primire călduroasă, dar spera ca bărbatul să dea dovadă de puțină îngrijorare.

– Călăream, explică ea în continuare. Și calul meu... a fugit. Și... s-a întunecat. De asta m-am rătăcit.

Bărbatul tăcu două secunde, după care spuse cu o voce joasă, ușor amuzată:

– Și așa ai dat de mine, nu?

– Da, am văzut lumina focului tău de tabără, spuse ea ezitant, încercând să-i vadă trăsăturile feței bărbatului cu care vorbea.

Un cal tropăi în întuneric și Brandy simți cum începe să transpire.

– Și m-am bucurat, continuă ea dezamăgită.

Dintr-o dată nu se mai simțea chiar așa de norocoasă. Cine era acel bărbat și ce căuta el singur în mijlocul deșertului?

Focul pocni și două lemne se prăbușiră incandescente, provocând scânteii. În acel moment, ceva sclipi în mâna străinului. Brandy îngheță. Era lama unui cuțit.

Îi privi încă o dată fața bărbatului și desluși o barbă crescută în dezordine. Peste cămașă purta o vestă care-i accentua lățimea umerilor. Blugii ponosiți îi stăteau strânși pe coapse. În lumina flăcărilor bărbatul părea mare și înfricoșător.

Nu părea deloc îngrijorat de faptul că ea se rătăcise. Era supărat că îi violase intimitatea.

Nu. Era supărat că îl găsisese. Pentru că era clar că bărbatul acela nu voia să fie deranjat. Brandy înghiți greu. Trecuseră zilele Vestului Sălbatic plin de fugari și infractori. Atunci de ce îi era frică? De ce avea senzația că se află în fața unui evadat sau a unui renegat, urmărit de lege?

Nu era un văcar de la vreo fermă vecină. Îi cunoștea pe toți. Și trecuseră vremurile în care văcarii își făceau tabere, înnoptând în deșert.

În ce se băgase?

Privi din nou cuțitul cu lamă lucioasă. Frica îi străbătu trupul, înfiorând-o. Măcar dacă scăpa cu viață!

– Uite, nu vreau să te deranjez, spuse ea cu voce tremurândă. Dacă îmi spui în ce direcție se află ferma Ames, te las.

– Mă lași, nu? repetă el amuzat, dezvelind două rânduri de dinți albi. Dacă te pierzi din nou?

Și în acel moment, Brandy realizează cu groază că bărbatul nu o lăsa să plece. Panica o sufocă. Bărbatul făcu un pas spre ea și disperată, se întoarse și o rupse la fugă țipând.

Nu conta în ce direcție alerga. Voia să ajugă cât mai departe. Inamicul ei se materializase. Prinsese formă umană. Alerga printre cactuși și scaieți care îi sfâșiau bluza și pielea. Și după câțiva pași se împiedică de un bolovan și cazu, rănindu-se la genunchi.

Se rostogoli pe spate, gemând de durere.

– Ce prostie mare ai făcut! spuse bărbatul privind-o de sus și dând din cap batjocoritor.

O urmărise!

Se aplecă asupra ei, dar Brandy se retrase cu spatele, amenințând înfricoșată:

– Să nu te atingi de mine!

– Taci! strigă el, luând-o de picioare.

Brandy începu să se zbată, dorind să scape de strânsoarea lui, dar îl lovi drept în bărbie.

– Târfă mică ce ești! Ce naiba vrei să-mi arăți?

Bărbatul o luă cu o mișcare bruscă de mâini, o smuci aruncând-o pe umăr și o cără înapoi la foc, ca pe un sac de cartofi.

– Lasă-mă jos că țiș!

– Ce mai amenințare! râse el. Oricum țiș. Și poți țișă cât vrei, oricum nu te aude nimeni. Sau, mai știi?

Poate că te salvează vreun scorpion sau vreun coiot.

Brandy începu să se zbată mai viguros.

– Liniștește-te, femeie! spuse el, lăsând-o pe pământ.

Brandy încercă s-o rupă la fugă, dar bărbatul o prinse de mână.

– Te-ai rătăcit, da? întrebă el încet. Sau te așteaptă prietenii după deal?

– Nu, protestă ea. Ți-am spus că m-am rătăcit. Nu mă așteptă nimeni după deal.

Realiză prea tâziu că ideea unor prieteni imaginari care ar fi așteptat-o după deal ar fi putut s-o salveze. Poate că așa ar fi lăsat-o în pace.

Disperată, se zbatu, dar văzând că nu poate scăpa din strânsoare, îl mușcă de mână.

– Hei! Nu-ți mai suport istericalele.

Brandy îi lovi între picioare cu putere, făcându-l să slăbească strânsoarea. Se trase cu forță, dar nu reuși să scape de el. Și se trezi prăbușindu-se în praf, cu străinul deasupra.

Încercă să-l dea jos de pe ea, dar nu reuși. Simțea că se sufocă. Așa că își folosi armele femeiești și anume

unghiile, zgâriindu-l pe față, încercând înverșunată să-i scoată ochii.

Bărbatul o apucă de mâini și o ținut la pământ.

– Vrei să te potolești, nebuno?!

Brandy se opri să respire. Ochii bărbatului străluceau aproape de față ei. Respirația lui fierbinte îi ardea fața. Trupul ei era complet prins sub al lui. Era sufocată sub masculinitatea lui covârșitoare.

– Dă-te jos de pe mine! spuse ea cu dinții încleștați. Nu mă atinge!

– Nu? zâmbi el batjocoritor. Voiam să facem dragoste. Asta merită creaturile sălbatice ca tine.

Sufletul ei strigă disperat, dar nu scoase nici un sunet. Se temuse atât de tare pentru viața ei, încât nu se mai gândise la nimic altceva. Își ridică bărbia, deschizându-și ochii rotunjiți de teama că i s-ar putea întâmpla altceva.

În mișcarea bruscă, se lipi cu buzele de colțul buzelor lui. Paralizată de contactul neașteptat, își ținu respirația, neîndrăznind să se mai miște.

– Te rog, șopti ea. Te rog, lasă-mă să plec. Jur, jur că nu voi spune nimic poliției.

Mișcarea buzelor ei rupse vraja. Trupul străinului se încordă. Brandy așteaptă înfricoșată următoarea lui mișcare. Nu știa ce putea să urmeze.

– Ce nu vei spune poliției? întrebă el, depărtându-se puțin de buzele ei.

– Nu voi spune că te-am văzut, promise ea tremurând. Adică nici nu te-am văzut... furând vreo vită, așa că nu voi minți. Promit că nu voi spune nimănui că te-am văzut.

– Deci, ghicești de ce mă aflu aici, nu-i așa? întrebă el zâmbind.

Brandy scutură din cap ezitant, întrebându-se dacă făcuse bine spunându-i de vite. Poate asta urma să-l decidă să n-o mai lase să plece.

Cu o mișcare incredibil de agilă pentru un bărbat de dimensiunile lui, străinul se ridică în picioare.

– Promiți să-mi păstrezi micul secret? întrebă el, amuzat din cine știe ce motiv.

– Dacă mă lași să plec, promise ea.

Se ridică încet în picioare, nescăpându-l din ochi pe străinul acela periculos. Și atunci observă privirile

lui îndreptate spre bluza ei sfâșiată de cactuși și scaieți. O trase discret, încercând să-și acopere goliciunea și rănila.

– Dacă ai putea să-mi spui... încotro să mă îndrept...

– Unde locuiești?

– La ferma Ames. Tatăl meu este Stewart Ames. Se află la cincisprezece mile de ferma Saguarro.

– Mi-e teamă că nu cunosc prea bine împrejurimile, spuse el, scuturând din cap. Îmi amintesc că am trecut pe lângă o fermă, dar nu pot spune care anume era. Și chiar dacă îți spun direcția, nu știu dacă te descurci pe întuneric.

Pentru prima oară, Brandy avu încredere în el. Părea sincer.

– Nu vreau să știu decât direcția, în mare, îl asigură ea rapid. Dacă ajung într-o zonă familiară, mă descurc eu.

– Crezi că te caută părinții?

Nu știa dacă să-i spună adevărul sau să-l mintă.

– Nu știu, spuse ea. Sunt plecați de acasă și probabil că atunci când se vor întoarce va fi prea târziu ca să mai vadă dacă am venit. Vor presupune că dorm liniștită în patul meu.

– Adică nu-ți vor simți absența până dimineța?

– Corect.

– Deși vreau să scap de tine, spuse el, analizând situația, nu te pot trimite în deșert singură, orbecăind pe întuneric. Te poți rătăci de tot. Sau îți mai rupi vreun picior, ceva, și atunci s-a zis cu tine. Nu pot să risc asta.

– Dar...

– Nu mă contrazice. Vei petrece noaptea cu mine. Măine te voi conduce eu.

– Dar nu pot să stau aici, cu tine, protestă ea.

– Ce? N-ai încredere într-un hoț de vite? Întrebă el cu o sclipire diavolească în ochi.

– Pot avea? Întrebă ea cu un fals tupeu, strângându-și mai tare bluza peste piept.

– Îți promit că nu mă voi atinge de tine. Vom împărți doar căldura focului. Asta dacă n-ai de gând să rămâi acolo unde ești. Mai bine vino mai aproape și încălzește-te.

De frică, Brandy nu mai simțise frigul nopții din deșert. Cuvintele lui îi reamintiră însă senzația și începu să tremure. Se apropie de foc, ținându-se însă la distanță de străin. Nu știa cât credit putea să-i acorde.

Căldura radiată de focul de tabără era ca o binecuvântare.

Bărbatul începu să-și vadă de treaba lui și Brandy îl privi recunoscătoare. Dar brusc, se încordă înfricoșată. Străinul își scoase din nou cuțitul cu lamă strălucitoare din teaca de piele de la centură.

– Ți-e foame? întrebă el, improvizând niște frigărui.

– Da, recunosc ea, amintindu-și de foamea care o chinuia și privind cu poftă carnea înfiptă în bețișoare.

Străinul tăie o bucată de carne friptă și i-o dădu.

– Ce este asta? întrebă ea, analizând carnea cu îndoială.

– Iepure, spuse el, tranșând un picior și înfigându-l în țepușă. Este cam tare, dar se poate mânca.

Brandy luă o mușcătură. La cât de înfometată era, carnea i se păru minunată.

– Tu l-ai vânat?

– Da.

– Dintr-o singură împușcătură?

– Da. De ce? o privi el curios.

– Din cauza zgomotului împușcături tale, mi-a fugit mie calul.

– Deci, până la urmă, îmi merit soarta. Eu sunt vinovatul, nu?

– Nu, spuse ea repede, scuturându-și buclele blonde. Eu am greșit că nu mi-am priponit calul. Eram prea preocupată să privesc apusul. Am făcut o greșală prostească.

– Da.

Brandy mestecă în tăcere carnea, nemulțumită de răspunsul lui scurt. Străinul era de acord cu faptul că ea făcuse o greșală prostească. Dar de fapt el era cel vinovat. Ea avea tot dreptul să călătorească prin acele locuri. Dar el? Ce căuta pe acolo? De ce vâna prin locurile acelea?

Hoț nenorocit ce era!

Capitolul 2

După ce terminară de mâncat iepurele, se delectară la desert cu fructe de cactus. O dată ce-și potolise foamea, Brandy se așeză mai aproape de foc, bând dintr-o cană de tinichea cafea fierbinte oferită de străin. Nu aveau decât o cană și, deși ea ar fi dorit să savureze licoarea fierbinte, trebuia să se grăbească.

– Este bună, murmură ea, întinzându-i cana goală. Toată mâncarea a fost bună. Bine, îmi era așa de foame, încât nu mi-ar fi păsat ce aș fi băgat în gură.

Bărbatul se mulțumi doar să dea din cap, turnându-și cafea.

– Așa mănânci tu de obicei? întrebă ea, sprijinindu-se într-un cot. Adică, obișnuiești să-ți vânezi mâncarea?

– Da. Întotdeauna când mă aflu în deșert. Nu vreau să mă încarc cu provizii.

Corect. Proviziile i-ar fi încetinit înaintarea unui fugar ca el.

– Călătorești des prin deșert?

– Destul de des, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Străinul luă o gură zdravănă de cafea, fără să se strâmbe, deși era clocotită.

Brandy aștepta explicații mai detaliate, dar probabil că străinul nu avea suficientă încredere în ea, încât să i se destăinuiască. Și poate că avea dreptate. Nici Brandy nu era convinsă că putea ține un asemenea secret.

Bărbatul mai luă o gură de cafea, după care aruncă zațul pe pământ, scuturând bine cana. Se ridică în picioare și se îndreptă spre rucsacul atârnat de ramura unui arbust. Brandy îl privi curioasă cum scoase ceva dinăuntru. Era o cutie albă.

– Ce ai acolo? întrebă ea.

– O trusă de prim ajutor, spuse el aruncându-i o privire. Trebuie să-ți curățăm rănilor.

Brandy își privi rănilile. Deși arătau destul de urât, așa sângerânde cum erau, nu o dureau deloc. Spinii nu-i pătrunseseră adânc în piele. Erau mai mult niște zgârieturi.

– Nu mă dor, protestă ea. Abia dacă le simt.

Bărbatul n-o ascultă. Se așează într-un genunchi în fața ei și deschise cutia, scoțând o sticlă cu antiseptic.

– O să te doară dacă se infectează.

Avea dreptate. Dar nu voia să se lase tratată de acel infractor.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea.

– Nu le vezi pe toate, spuse el, tamponându-i rănilile cu o bucată de vată umezită în antiseptic.

Focul îi luminează fața. Era pentru prima oară când Brandy îl putea studia îndeaproape. Trăsăturile lui puternice îi dădeau un aer dur, care-l făcea să pară periculos. Avea părul, sprâncenele și barba negre, la fel ca și ochii, iar tenul îi era ars de soare.

Fără barba aceea sălbatică, ar fi fost într-un fel frumos. Probabil că și-o lăsase să crească pentru a se deghiza. Și, ciudat, avea ceva familiar, ceva care lui Brandy îi scăpa.

Și totuși o surprindea în privirile lui lipsa sclipirii unui infractor. Părea sigur pe sine, cu o atitudine semeată, improprie unui urmărit de lege.

Totuși, era un hoț de vite. Și ce anume îl făcuse pe bărbatul acela de treizeci de ani să aleagă o asemenea soartă?

Bărbatul începu să-i dezinfecteze rănila de pe celălalt braț. Degetele lui nu păreau muncite, erau fine și aveau o atingere delicată.

Brandy era uimită cum de scăpase cu bine din lupta pe care o purtase cu el mai devreme. Pentru că dacă și-ar fi pus mintea cu ea, i-ar fi putut rupe cu ușurință oasele. Conștientizarea aceluia fapt o făcu să se simtă mai în siguranță cu el.

Bărbatul termină de dezinfectat și ultima zgârietură și aruncă tamponul de vată în foc.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Scoate-ți bluza, ca să-ți curăț rănila de pe pîpt.

Brandy își strânse automat bluza peste piept și se retrase în defensivă.

— Te rog să încetezi să mai faci pe nebuna, spuse el liniștit. Chiar vrei să-ți mai pierzi timpul luptându-te cu mine? dacă nu-ți scoți bluza, ți-o scot eu.

– Nu. Dă-mi tamponul să mă curăț singură.

– Ești cumva contorsionistă? Hai, lasă-mă să te ajut.
Nu reușești să ajungi singură la toate. O fac spre binele tău.

– Nu!

– Stai liniștită. Am mai văzut trupuri femeiești.
Consideră-mă doctorul tău.

– Nu!

– Hai, lasă la o parte rușinea, nu fi proastă.

Văzând că nu-l poate convinge, Brandy se supuse cu îndoială, sperând să scape cât mai repede.

În primii ani ai adolescenței, Brandy crezuse că nu va avea niciodată sâni. Dar aceștia apăruseră repede, rotunjindu-se voluptuos, o dată cu trecerea anilor.

Cu sfială, își desfăcu bluza, rămânând în fața lui într-un sutien subțire de dantelă.

– Spuneai că te cheamă Ames. Și mai cum? întrebă el, încercând s-o facă să uite de stânjeneală.

– Brandy, spuse ea cu voce sufocată, tresărind la fiecare atingere a tamponului de vată pe pielea pieptului ei.

– Brandy? Păcat că n-ai un strop de brandy la tine. Ți-ar fi prins bine.

– Da, zâmbi ea. Dar pe tine cum te cheamă?

– Jim.

Atât. Fără nume de familie. Și era normal. Dacă o mințea? Oricum, nu conta. Din partea ei putea să-l cheme și Tom sau Sam. Important era că făcuseră prezentările.

– Trebuie să-ți dau puțin la o parte breteluța de la sutien, spuse el. Mai ai aici o zgârietură.

Brandy nu mai avu timp să protesteze. Își aruncă o privire rapidă asupra umărului pe care avea o zgârietură lungă, roșiatică. Atingerea degetelor lui o făcu să tresară.

– Te doare? întrebă el îngrijorat.

– Nu, spuse ea repede, înroșindu-se.

Dar nici nu putea rămâne indiferentă la atingerea aceea intimă și neobișnuit de delicată.

– Câți ani ai? întrebă Jim.

– Douăzeci. De ce?

Jim îi zâmbi, privind-o prietenos.

– Roșești ca o adolescentă. Sau ca o virgină, adăugă el în șoaptă.

Brandy se înroși mai tare. Ar fi vrut să protesteze, dar el și-ar fi dat seama că minte. Se sărutase și se

mângâiasă cu diverși băieți de vârsta ei, dar niciodată nu simțise dorința să meargă până la capăt.

– Poți să-ți pui bluza, spuse el, terminând de dezinfectat ultima și cea mai mare zgârietură.

Brandy își încheie repede nasturii, privindu-l neliștită pe Jim care se întorsese cu spatele la ea, îndesându-și în rucsac trusa de prim ajutor.

– Ești obosită? întrebă el, prinzând legăturile rucsacului.

Brandy își privi ceasul și constată cu surprindere că era aproape miezul nopții.

– Da, spuse ea nesigură.

Jim desfăcu un sac de dormit de o singură persoană.

– Dormi aici, spuse el.

– Și tu unde dormi?

– Presupun că nu vrei să împărțim sacul de dormit, spuse el râzând. Așa că voi dormi lângă foc.

– Nu. Poți să dormi tu în sacul de dormit. Stau eu lângă foc.

– Treci în sac și dormi, ordonă el, redevenind serios.

Brandy îl ascultă, presupunând că dacă nu ar fi făcut-o de bună-voie, s-ar fi ajuns la o altă altercație, pe

care nu și-o mai dorea. Îi aruncă totuși o privire furioasă, dându-i de înțeles că nu-i conveneau ordinele lui. Dar pe Jim nu păru să-l afecteze.

Brandy se descălță, în timp ce Jim mai aruncă niște lemne pe foc. Deși era târziu, nu se simțea deloc obosită. Privi focul care devenise mai puternic, întrebându-se dacă părinții ei îi sesizaseră lipsa. Poate că deja organizaseră echipe de căutare.

Îl privi pe Jim care își mai puse o jachetă ca să se protejeze de frigul nopții. Ce ar spune părinții ei dacă ar găsi-o petrecându-și noaptea alături de un bărbat ca el?

Era uimită de reacțiile ei contradictorii. Ba se temea de el, ba îl admira. Oricum, nu-i era indiferent deloc. Felul în care îi tratase rănilor, îi oferise sacul de dormit, o hrănisese. Era drept, toate le făcuse mai mult cu forța. O obliga, îi comanda. Și asta nu-i plăcea deloc. O considera o puștoaică.

Clipi obosită, privind cerul. Luna părea o tipsie mare de aur. Abia aștepta să se facă dimineață. Își întinse oasele obosite între faldurile groase și călduroase ale sacului de dormit. Aerul rece al nopții îi pișca obraji. Se întoarse cu fața spre căldura focului de tabără.

Focul de tabără care... se stinsese! Cenușa încă mai fumega. Dar Jim dispăruse. Uimită, Brandy se ridică într-un cot, privind în jur.

Unde era? O părăsise? Se răzgândise? Nu avea încredere în ea?

Punându-și o mie de întrebări și negăsind răspuns la nici una, Brandy se ridică repede în capul oaselor, căutându-și ghețele.

În spate se auzi furnăitul unui cal.

– Scutură-le bine înainte să ți le pui în picioare, spuse o voce din spate. Nu știi ce scorpion și-a făcut culcuș în ghețele tale.

Brandy se întoarse spre el ușurată. Deci, până la urmă nu o părăsise! Privind în ochii lui negri, simți că-și pierde răsuflarea.

Se întoarse rușinată de propria reacție și începu să-și scuture conștiincioasă ghețele.

– Trebuia să mă trezești mai devreme, spuse ea supărată, încălțându-se.

– Dormei dusă și nu avea sens să te trezesc. Cafeaua este încă fierbinte și ți-am păstrat niște fructe de cactus pentru micul dejun.

– O cafea îmi ajunge.

Cana de tinichea o aștepta în cenușa caldă. Se ridică din sacul de dormit, înfrigurată de contactul cu aerul rece al dimineții.

– Ai dormit bine? întrebă el.

– Da, de ce?

– Întrebam și eu așa, spuse el ridicând din umeri și apropiindu-se de mormanul de cenușă. Credeai că am plecat fără tine?

– Se putea întâmpla, nu? spuse ea aruncând o privire tăioasă zâmbetului lui ironic.

– Da, așa este. Ai terminat cafeaua?

Brandy înghiți repede ultimele picături de cafea și îi înmână cana, pe care Jim o îndesă între bagaje. Brandy privi cu regret culcușul cald în care dormise. Mai rămânea de împachetat sacul de dormit.

– Ieși, soare, spuse Brandy, privind înfrigurată spre răsărit. Ieși, soare, și încălzește deșertul.

Observă, aruncată lângă foc, pătura cu care se învelise Jim. O ridică de jos și și-o puse în jurul umerilor.

– Nu, spuse Jim. Dă-mi-o.

Brandy o lăasă dezamăgită să cadă de pe umerii ei înfrigurați.

– Ce faci? întrebă ea uimită, văzându-l că scoate cuțitul din teacă.

– Mai este o oră până răsare soarele. O să îngheți de tot, spuse el, tăind o gaură în mijlocul păturii. Așa, ți-o poți lega în jurul taliei cu cureaua.

Brandy privi uimită pătura transformată într-un poncho. Inima i se încălzi văzând gestul grijuliu al lui Jim.

– Ți-ai stricat pătura, spuse ea.

Era o observație inutilă.

– Așa se pare, zâmbi el amuzat.

Din câteva mișcări rulă sacul de dormit și-l legă de șaua calului. Brandy îi urmă instrucțiunile, punându-și pătura peste umeri, scoțându-și capul prin gaura făcută de Jim, și o legă în jurul taliei cu cureaua blugilor. Simțea nevoia să-și dovedească recunoștința, dar nu știa cum. Oricum, Jim nu părea să se aștepte la mulțumiri din partea ei.

Jim împrăștie cenușa, stingând tăciunii aprinși, și se sui pe cal, ajutând-o și pe Brandy să urce în spatele lui.

– Cred că bănuiesc pe unde ar fi casa ta, spuse el, dând piteni calului. S-ar putea să ne întâlnim cu echipele de salvare până o găsim.

Brandy era de acord cu el. Privi în urmă, observând urmele copitelor care dovedeau trecerea lor prin acele locuri. Dar deșertul avea să șteargă curând toate urmele. Într-un fel se simțea tristă și nu știa de ce.

Agil și cu forțe proaspete, calul îi purtă ușor prin deșert, printre cactuși și scaieți. Împrejurimile erau necunoscute pentru Brandy, deși în mare, deșertul părea același din toate unghiurile.

Protejată de poncho și de căldura radiată de trupul lui Jim, Brandy se bucură de frumusețea călătoriei. Răcoarea dimineții scotea sălbăticiunile din bârloguri, la vânătoare.

După câteva mile, calul păru să nu mai răspundă așa de rapid la comenzi. Brandy se gândi că poate îi intrase o piatră sub potcoavă. Dar privindu-l îl văzu cu capul ridicat, gâtul încordat și urechile îndreptate înainte. Simțea ceva.

– Ce are calul tău? întrebă Brandy. Nu vrea să mai transporte două persoane?

– Nu, răspunse Jim.

Ceva era în neregulă. Opriră și descălecară, dar calul tot nu se liniști. Fornăia agitat întruna, ținându-și gâtul încordat și urechile ciulite.

– Urcă-te repede în spatele meu, comandă Jim, suindu-se în scări.

Brandy aproape zbură prin aer, trasă de brațul puternic al lui Jim. Nu mai avu timp să se uite în urmă, fiind preocupată să se țină bine de mijlocul lui Jim, care dăduse pintoni calului. Galopau în forță, în direcția opusă din care veniseră. Calul sesizase ceva și Jim își dăduse seama de pericol. Ce putea fi? Poliția? Pentru că Jim părea foarte agitat.

În scurt timp, Jim struni brusc calul și Brandy aproape se prăbuși peste el, luată prin surprindere.

– Hai! Dă-te jos, spuse Jim, smucind-o în spatele unor stânci.

Brandy se supuse cu ezitare, crezând că Jim o va părăsi, plecând mai departe. În loc de asta, văzu cu surprindere că Jim începuse să dezlege bagajele legate de șaua calului și să le arunce la pământ.

– Ce e? Ce se petrece? întrebă ea nemaiînțelegând nimic din gesturile lui.

– Vine peste noi o furtună de nisip, spuse repede Jim.

Brandy privi în direcția din care veniseră și... Doamne! Undeva la nord, se contura un nor cenușiu, ca o ceață, care înainta spre ei cu repeziciune. Frica îi reprimă orice gest.

Nu era pentru prima oară când vedea o furtună de nisip, dar niciodată nu fusese martora ei în deșert, fără un acoperiș desupra capului, expusă, neprotejată.

Privi speriată spre bărbatul de lângă ea, care se chinuia să scoată harnașamentul de pe cal.

– Ce faci? întrebă ea speriată. Să nu-mi spui că îi dai drumul!

În acel moment calul, eliberat, o luă la galop.

– Este născut și crescut în deșert. Știe mai bine decât noi ce are de făcut. Stai ghemuită între stânci, spuse el desfăcând sacul de dormit, și pune-ți asta în cap.

Brandy nu mai avea nevoie de alte imbolduri. Vântul devenise puternic și instinctul de conservare își făcea datoria. Se ghemui între stânci, într-un loc care părea un fel de mică peșteră și se acoperi cu sacul de dormit. Simțindu-se relativ în siguranță, se întoarse să-l cheme pe Jim lângă ea.

Dar în același moment, Jim se aruncă peste ea, protejând-o cu trupul lui. Desfăcut, sacul de dormit le ajungea la amândoi. Stăteau ca într-un cocon. În jurul lor era întuneric. Doar inimile li se mai auzeau bătând în acea tăcere mormântală.

În câteva secunde, furtuna veni peste ei, lovindu-i cu o ploaie de pietre. Vântul era așa de puternic, încât părea să-i smulgă cu totul din adăpost. Brandy se ghemui instinctiv la pieptul lui Jim.

Praful fin pătrundea în adăpostul lor improvizat, intrându-le în nas și în gură. Nisipul părea să intre din toate părțile, bombardându-i ca mii de ace fine. Brandy știa că Jim suporta tot greul.

Zgomotul se înteti. Aerul era fierbinte și plin de particule sufocante. Brandy voia să arunce totul de pe ea, să iasă ca să respire. Dar știa că era imposibil. Afară era mai rău.

– Nu mai pot... să respir, spuse ea înecându-se, lipită de gâtul lui.

Jim o strânse mai puternic în brațe.

– Rezistă, micuțo. Hai, încă puțin și trece. Mai rezistă puțin. Hai, că se poate, o încurajă el cu blândețe. Trecem noi și de furtuna asta.

Brandy se strădui să nu se mai gândească la nimic. Singurul lucru pe care-l mai auzea era inima ei care bătea aproape de a lui Jim.

Următorul minut păru o oră interminabilă. Furtuna se îndepărtă rapid, luând cu ea norul de nisip și lăsând în urmă o liniște mormântală. Jim încercă s-o îndepărteze pe Brandy de la pieptul lui, dar nu reuși. Fata era așa de speriată, încât se agățase cu toate puterile de el. Nici nu mai realiza că furtuna trecuse.

— Brandy, o chemă el încet cu glas blând, trecându-și degetele prin buclele ei aurii. Brandy, gata. A trecut. Hai, liniștește-te.

Brandy nu părea să-l audă. Se ținea strâns la pieptul lui, cu ochii închiși și fruntea încruntată.

Jim îi desfăcu brațele din jurul lui și o rezemă cu spatele de stânci. După câteva momente, deschise temătoare ochii, privind în jur. Soarele strălucea pe cer, iar singurul semn al trecerii furtunii era praful fin suspendat în atmosferă și nisipul de pe sacul lor de dormit.

— Nu-mi vine să cred, șopti ea respirând ușurată, bucurându-se de fiecare respirație.

– Ce nu-ți vine să crezi? zâmbi ironic Jim.

– Nu-mi vine să cred că a trecut.

Își sprijini capul de stâncă și îi zâmbi alene. În ochii lui Jim străluci o lumină întunecată, făcându-l să pară mai misterios și atrăgător. Jim îi atinse în joacă vârful nasului și-i scutură ușor praful de pe obraji. Gestul lui îi făcu inima să tresară violent.

– Ai pielea ca glaspapirul, spuse el.

– Dacă ți-ai vedea barba! spuse ea râzând.

Jim se încruntă jucăuș, ridicându-se în picioare. Apoi, cu falsă ceremonie, îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice. Brandy răspunse jocului și punându-și mâna fină în mâna lui puternică și mare, se ridică cu grație.

Jim nu-i eliberă mâna, dar Brandy nu protestă. Câteva minute mai devreme se simțise protejată la pieptul lui. Nu avea de ce să se teamă. Jim se dovedise un bărbat de încredere.

– Știi, spuse ea alintându-se, nici măcar n-am apucat să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine noaptea trecută, acum...

– Ar trebui să primesc o recompensă pentru că te-am salvat, nu-i așa? glumi Jim.

Trecuseră prin multe împreună în ultimele douăzeci și patru de ore. Așa că fără teamă, Brandy se ridică pe vârfuri și se agăță cu brațele de gâtul lui, fluturând din gene.

Își apropie buzele de obrazul lui și... ceea ce se dorea a fi un sărut inocent de mulțumire se transformă în altceva. Jim își apropie buzele de ale ei și o sărută tandru și ferm.

Dar scurt. Și Brandy își deschise ochii dezamăgită. Privirea ei spunea totul.

Mâna lui Jim care îi sprijinea ceafa se încordă hotărâtă, trăgând-o din nou spre el. De data aceasta sărutul deveni insistent și pasionat, făcând-o să-și piardă mințile. Trupul ei se lipi instinctiv de al lui.

Era într-o lume condusă de instincte și senzații care explodau în jurul ei. Pulsul îi bătea nebunește în urechi. Mirosul lui bărbătesc o învălui ca o matie. Fiecare particică a pielii ei purta amprenta trupului lui masculin.

Gura lui Jim se îndepărtă ușor de a ei. Brandy își așează cu regret capul pe pieptul lui, încercând să-și revină.

Jim o ținea cu tandrețe de după umeri, mângâind-o ușor. Ea îi simți sărutul pe creștetul capului, ca o părere de rău.

Uimită de neașteptata retragere în defensivă, Brandy se uită în ochii lui încercând să-i înțeleagă gestul. Dar Jim îi evită privirea, îndepărtând-o de la pieptul lui.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el întorcându-se cu spatele.

— De ce? râse ea nervos. Mie nu-mi pare rău.

— Nu pot să-ți explic, spuse el, preocupat să strângă sacul de dormit și bagajele pline de nisip. E vina mea. Să uităm ce s-a întâmplat. E mai bine așa.

— De ce? insistă ea.

— Nu vreau să-ți faci o idee greșită, spuse el scuturând păturile.

— Dar oamenii se sărută tot timpul. Am făcut ceva greșit? Sărutul este ceva obișnuit între două ființe care se simt atrase una de cealaltă. Poate par eu tânără, dar să știi că sunt suficient de deșteaptă ca să-mi dau seama că asta nu reprezintă o declarație de dragoste.

– Nu *pari* tânără. *Ești* tânără și ușor impresionabilă.

– Nu! Așa vezi tu, la anii tăi! țipă ea, contraatacând enervată.

Jim o privi întrebător, ridicând o sprânceană.

– Rectific. Ești tânără, impresionabilă și plină de ieșiri temperamentale.

– Iartă-mă, spuse ea. N-am vrut să țip, dar nu înțeleg de ce regreți că m-ai sărutat?

– Îmi place de tine, Brandy. Și dacă aș fi știut de aseară ce fel de om ești, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Ce vrei să spui?

Jim o studie îndelung.

– Sunt multe lucruri pe care nu le cunoști despre mine, Brandy.

Frustrată de răspunsurile lui evazive, Brandy se întoarce cu spatele, fluturându-și mâinile în aer.

– Presupun că ești însurat și ai trei copii. Ei, și? Asta ar trebui să mă șocheze, sau să mă facă să mă simt ca o nenorocită care destramă căsnicii?

– Nu sunt însurat, spuse Jim pufnind în râs. Hai, Brandy, să lăsăm asta. Ne așteaptă un drum lung.

Câteva minute mai târziu, Brandy uită de mica lor altercație. Nu se mai gândea la nimic decât la părinții ei, care probabil în acele momente o căutau disperati. Și ea, în loc să fie îngrijorată, se certa cu un hoț de vite.

– Ce faci? Ai de gând să-ți lași bagajele aici? întrebă ea, așezându-se în fața lui.

– Le iau la întoarcere, spuse el, ocolind-o.

Bagajele erau grele și nu avea sens să le care pe același drum de două ori. Jim avea dreptate. Dar dacă le găsea cineva? Era problema lui, oricum.

Brandy privi fără speranță deșertul vast. Nicăieri în jur, pe linia orizontului, nu se întrezărea vreo așezare. Deșertul imens era „decorat” doar cu cactuși și stânci. Cât de departe erau de casă?

– Și cum faci ca să-ți găsești calul? întrebă ea, alergând după Jim.

– Nu știu. Dar sunt sigur că a fugit spre un țarc din apropiere.

Un țarc în apropiere? Brandy nu cunoștea nici unul. Probabil că Jim avea un loc al lui în care își ținea vitele furate. Doar așa se explica.

Brandy îi studie uimită profilul. De ce oare un bărbat ca el, în deplinătatea maturității și puterilor alese se să se facă hoț de vite? Ar fi putut să aibă o meserie cinstită. Era păcat de el. Dacă îl prindeau?

— Jim? îl strigă ea cu ezitare. De când furi vite? Adică, nu ți-ai dorit niciodată să faci și altceva?

— Mă întrebam dacă va mai dura mult, spuse el, întorcându-se zâmbitor spre Brandy.

Iar răspundea evaziv.

— Ce vrei să spui? întrebă ea exasperată.

— Tocmai ai scos la iveală o latură specifică femeilor. Toate încercați să ne schimbați pe noi, bărbații. Ai de gând să-mi ții o predică despre traiul meu nesănătos?

— Eram curioasă, se apără ea.

Brandy așteptă răspunsul lui în zadar. În final se lăsă păgubașă. Era clar că nu reușea să scoată nimic de la bărbatul acela plin de secrete.

Capitolul 3

Călătoriră prin deșert pe drumul nisipos și șerpuind printre cactuși și scaieți câteva ore bune. Cu toate acestea nu străbătuseră mai mult de două mile. Soarele arzător era sus pe cer, încingându-le creștetele capetelor. Jim își scosese jacheta și își desfăcuse vesta, iar Brandy renunțase la poncho-ul improvizat, legându-l în jurul coapselor.

Epuizată, se opri la marginea drumului, refuzând să mai înainteze.

– Nu mai pot! strigă ea după Jim, care n-o observase.

Jim se întoarse și îi făcu semn să se ridice.

– Nu, mai stau puțin să mă odihnesc.

Jim se întoarse după ea și o luă de mână, forțând-o să se ridice.

– Hai ne odihnim acolo, spuse el, arătându-i albia unui râu secat.

Resemnată, Brandy îl urmă târându-și picioarele și se trânti pe marginea albiei, care avea o nuanță verzuie.

– Ce păcat că a secat, spuse Brandy. M-aș fi aruncat cu totul în râul ăsta.

– Ți-e sete?

– Sigur.

– De ce nu spui? întrebă Jim, desfăcându-și de la cingătoare un mic termos.

Lichidul nu era prea rece, dar părea o adevărată binecuvântare pentru gâtul ei uscat.

– Se vede că nu sunt obișnuită să merg pe jos.

– Soarele ăsta ne usca și ne obosea chiar dacă aveam calul. Singura diferență este că am fi înaintat mai rapid.

– Și nu era bine?

– Ba da, dar acum, asta este! spuse el ușor enervat, ducându-și termosul la gură.

Brandy își lăsă privirea în pământ, concentrându-se asupra zgomotului pe care îl auzea în urechi. Credea că era inima ei, dar zgomotul părea să se întetească.

– Jim?

– Da?

– Cred că... aud apropiindu-se un... elicopter? Da! Sigur este un elicopter, spuse ea privind spre cer. Uite-!l!

– O echipă de căutare, spuse Jim încruntându-se.

– Știu! spuse ea veselă.

În câteva minute avea să fie salvată. Abia aștepta să ajungă acasă la părinții ei. Îi părea rău pentru Jim. O ajutase mult și acum avea să fie arestat. Dar faptul că o ajutase nu-l absolvea de vină. Cu toate astea, simțea că era rândul ei să-l ajute să scape.

– Nu ne-au văzut încă, spuse Brandy neliniștită. Ascunde-te repede undeva. Nu vor ști niciodată că ai fost pe aici. Îți promit. Ți-am promis.

– Nu vrei să mă denunți? întrebă el, zâmbind.

– Nu pot, spuse ea, privind elicopterul care se apropia. Repede, Jim. Ascunde-te acum, cât mai ai timp.

Jim se ridică în picioare și Brandy îl privi cu tristețe. Nu îi plăceau despărțirile.

– Ai grijă de tine, șopti ea.

– Nu plec nicăieri, Brandy, ezită el, privind-o serios.

Elicopterul se apropie așa de mult de ei, încât puteau să-l vadă pe pilotul care gesticula spre ei.

– Dar, Jim...

Era prea târziu.

– Jim, spuse ea cu lacrimi în ochi. Ne-au văzut. Te-au văzut!

– Brandy, spuse el, dându-i o șuviță de păr auriu după ureche. Îmi pare rău... Îmi pare tare rău.

– Mie îmi pare rău, spuse Brandy, încruntându-se confuză.

– Uite, vor ateriza acolo, spuse Jim întorcând-o cu fața spre un platou. Să mergem.

– Ce faci? Nu încerci măcar să fugi? Mai ai timp!

– Hai!

– Tu chiar vrei să fii prins, nu-i așa? O să ajungi la închisoare, Jim, îți dai seama?

– Brandy, spuse Jim tușind ușor. Trebuie să-ți spun ceva.

– Da?

– Nu sunt hoț de vite.

– Dar ai spus că...

– Nu. Tu ai spus.

Brandy îl privi uimită pe Jim care arăta ciudat.

– Cine ești tu de fapt? întrebă ea, privindu-l atentă.

Elicopterul se apropie de pământ, stârnind un nor de praf în jur. După ce ateriză, un bărbat îmbrăcat la costum ieși în grabă, ferindu-se de praf și începu să alerge spre ei.

– La naiba, Jim! strigă bărbatul. Mă bucur că te-am găsit! spuse el, scuturându-i mâna. Raymond ți-a văzut calul îndreptându-se spre casă, înainte să vină furtuna. Tu trebuie să fii fata lui Ames, spuse el, întorcându-se spre Brandy.

Brandy confirmă dând confuză din cap. Lucrurile deveneau din ce în ce mai neclare. Ce se petrecea? Ce era adevăr și ce era minciună? Pe bărbatul de lângă ea îl chema cu siguranță Jim. Dar nu era hoț de vite. Era o persoană importantă. Cine era el de fapt?

Își aminti că la prima impresie i se păruse o persoană cunoscută. Avea ceva familiar. Din cauza bărbii nu reușea să-și dea seama cine era el cu adevărat.

– Sunteți gata?

Jim o întrebase ceva, dar ea nu-l auzise. Se străduia să-și dea seama cine putea fi.

– Domnișoară Ames, sunteți gata?

Domnișoară Ames! Formalismul cu care i se adresează o făcu să tresară. Părea distant și politicos. Renunțase să o numească Brandy. De ce?

– Da, răspunse ea și mai confuză.

Celălalt bărbat îi oferă brațul și o conduse în elicopterul pornit, pe scaunul din spate. Își legă centura, privindu-l pe Jim care se așezase lângă ea. Străinul se așeză lângă pilot și-l întreabă cu voce tare, încercând să acopere zgomotul motorului:

– L-ai anunțat pe șerif și familia Ames că am găsit-o pe domnișoara Ames împreună cu domnul Corbett?

– Da, spuse pilotul.

Corbett! Auzind numele, Brandy se simți ca și cum cineva o lovise drept în plex. Barba și împrejurările o orbiseră complet. Cine ar fi crezut că sub identitatea unui hoț de vaci, care călătorea prin deșert, se ascundea faimosul James Corbett, steaua de cinema?

Da! Chiar el era. Brandy îl privi din nou, simțindu-se din ce în ce mai prost. Cât o mai fi râs Jim de ea! Să-l considere un hoț de vite! Și-l imaginează povestindu-le

celor din lumea lui întâmplarea. În ce situație se pusesese! Se făcuse de râs!

Flăcările rușinii îi arseră obrajii. Își înfipse dinții în buza inferioară, simțindu-se umilită.

Se uită la el din nou cu coada ochiului și îi întâlni privirea amuzată. Doamne! Ce greșeală! Rușinată, își întoarse ochii spre geam, privind deșertul de la picioarele lor.

Spre surprinderea ei, încă se gândea la el ca fiind Jim! Nu! Trebuia să se gândească la el ca la James Corbett! Un actor faimos, și de ce nu, îngâmfat, plin de aere. Așa erau toți actorii! De ce ar fi fost el altfel?

Pilotul se întoarse spre bărbatul de lângă el și îi spuse ceva.

— La casa lui Ames ne așteaptă o turmă de reporteri, spuse bărbatul, întorcându-se spre Jim. Preferi să aterizăm la Saguarro?

Brandy îl privi pe Jim care se strâmbă nemulțumit. Ea și-ar fi dorit ca totul să se termine cât mai repede. Să ajungă acasă și să uite tot. Nici ea nu avea chef de reporteri indiscreți.

– Nu, mergem la ferma Ames! răspunse Jim.

Bărbatul ridică din umeri nedumerit și îi comunică ordinul pilotului. Actorii aveau ciudățeniile lor, dar trebuiau ascultați.

Curând, Brandy începu să vadă desfășurându-se la picioarele ei peisaje familiare. Grajdurile, casa ei și părinții, alături de o mulțime de oameni, așteptând-o în fața casei.

Elicopterul începu să coboare și ateriză pe un platou. Pilotul opri motoarele și Brandy își desfăcu centura de siguranță. Jim coborâse înaintea ei și îi oferî mîna, ajutînd-o să coboare. Brandy îi ignoră ajutorul și sări din elicopter.

– Domnule Corbett, mă scuzați, spuse ea, vîzîndu-l pe Jim cî îi bloca drumul și evitîndu-i privirea intensă, dar trebuie să plec.

Și strecurîndu-se pe lîngă el, alergă fericită spre părinții ei care o așteptau nerăbdători, privind uimiți celebritatea care o însoțea.

Leonora, mama ei, părea calmă și mulțumită. Brandy se aruncă în brațele ei, fericită să găsească siguranța după care tînjise atîta.

– Ne-ai tras o sperietură! spuse mama ei, mângâind-o.
Vai! Și arăți ca o mică vagaboandă, draga mea.

– Știu, spuse Brandy râzând, sărind în brațele tatălui ei. Ce bine e acasă!

– Draga tatei! Cum te simți?

– Bine, tată! Mă simt foarte bine! spuse ea, privind peste umărul tatălui ei și observând reporterii îngheșuindu-se în jurul lui Jim.

După ce se desfăcu din îmbrățișarea părintească, trei reporteri o înconjură, bombardând-o cu întrebări:

– Cum vă simțiți, domnișoară Ames?

– Bine, răspunse ea.

– Este bine acasă?

– Cu siguranță!

– Cum v-ați rătăcit?

– Cum este o noapte în deșert?

– Povestiți-ne!

O ploaie de întrebări căzu asupra ei. Nu reușea să răspundă bine la una, că imediat i se puneă alta. Nici nu-l observă pe Jim care se apropiase de părinții ei, prezentându-se politicos.

– Am auzit că v-a prins o furtună în deșert, este adevărat? îl întreabă tatăl ei pe Jim.

– Da...

– Domnișoară Ames, ce ați făcut când a început furtuna? întreabă un reporter.

– De fapt, J... adică domnul Corbett a intuit apariția furtunii și am avut timp să ne adăpostim în spatele unor stânci.

– Vreți să spuneți că dumneavoastră și domnul Corbett erați împreună când v-a prins furtuna?

Brandy realizează prea târziu că reporterii nu știau că ei petrecuseră noaptea împreună. Credeau că se pierduseră separat.

– Adică... vreau să spun... bălmăji încurcată Brandy, privindu-l pe Jim cu părere de rău.

– Eu împreună cu domnișoara Ames ne-am întâlnit noaptea trecută, spuse Jim calm, adresându-se reporterilor. Se pierduse și mi-a zărit focul de tabără. Așa ne-am cunoscut.

– Ați petrecut noaptea împreună?

– Am putea spune așa, zămbi Jim.

– De unde aveți zgârieturile, domnișoară Ames? întreabă un reporter.

Brandy își privi rănilile de care uitase. Ar fi trebuit să și le ascundă, dar acum era prea târziu.

– Alergam prin deșert și m-am zgâriat în cactuși și scaieți.

– De ce alergați? Întrebă un reporter privind-o indiscret.

Brandy își aminti momentul în care văzuse cuțitul din mâna lui Jim.

– Insinuați că am alergat-o pe domnișoara Ames în jurul focului? interveni Jim.

– Nu.

– Ei bine, era sperită de întuneric și înainte de a mă întâlni, se grăbea să găsească drumul. Ați uitat că se rătăcise?

– Descrieți-ne cum este să fii în mijlocul deșertului alături de James Corbett, spuse un reporter, făcându-i cu ochiul.

– La început, spuse cu precauție Brandy, văzând că Jim n-o ajuta, m-am bucurat să găsesc o ființă umană în mijlocul deșertului.

– Și apoi?

– Apoi...

– Apoi a mâncat alături de mine un iepure pe care îl împușcasem mai devreme, interveni Jim, și i-am

dezinfestat rănile provocate de scaieți. Este un subiect bun de film, nu-i așa?

Reporterii începură să râdă. Dar ei nu știau tot. Dacă ar fi aflat că îl confundase cu un hoț de vite! Atunci ar fi râs cu gura până la urechi!

– Domnul Corbett are o reputație de cuceritor în rândul femeilor. V-ați temut vreo clipă să vă petreceți noaptea alături de domnul Corbett?

– Nu m-am gândit niciodată la reputația lui, răspunse sincer Brandy.

Dar acum, amintindu-și sărutul lui expert, îngheță. La viața lui, Jim avusese o mulțime de femei celebre și versate. Un alt motiv de umilință pentru ea.

Cum fusese așa de naivă? Nu era de mirare că apoi îi ceruse să uite de acel sărut! El era o stea, iar ea era un nimeni! Nici măcar nu arăta nemaipomenit.

– Cred că a fost emoționantă întâlnirea cu James Corbett! spus un reporter, împingându-i un reportofon sub nas.

Emoționantă? Umilitoare! Brandy îl privi pe Jim care afișa un zâmbet ironic.

– Da, a fost emoționantă, minți ea cu calm.

– Domnișoară, încep un alt reporter, dar bărbatul din elicopter veni în mijlocul lor, întrerupându-i:

– Domnilor, domnilor, vă rog! Domnișoara Ames vrea să se odihnească și să se bucure de reîntâlnirea cu familia ei. Domnul Corbett are filmări mâine dimineată. Ați primit suficiente răspunsuri. Acum, vă rog să plecați.

Reporterii protestară puțin, dar se supuseră, împrăștiindu-se.

Brandy se întoarse spre Jim, neștiind cum să-și ia la revedere.

– Domnule Corbett, vă mulțumesc pentru ajutor și... la revedere.

Jim se încruntă puțin. La ce se așteptase? Voia s-o vadă mai impresionată?

– Mi-a făcut plăcere, spuse el, întinzându-i mâna.

– Sunt sigură că v-ați amuzat copios.

Jim îi strânse mâna puțin cam tare, zâmbindu-i în schimb politicos.

– Duceți-vă în casă, spuse tatăl lui Brandy, eu îl voi însoți pe domnul Corbett până la elicopter.

Brandy îl mai privi o dată pe Jim și intră după mama ei în casă, simțindu-se pentru prima oară cu adevărat epuizată.

— Cred că ți-e foame, spuse mama ei zâmbindu-i. Să-ți fac niște sandvișuri. De fapt o să fac mai multe. Nici noi n-am pus nimic în gură de dimineață. Tocmai storceam portocalele când am descoperit că lipsești.

— Știam că veți descoperi abia dimineața că nu sunt acasă.

Brandy se aștepta ca părinții ei să-i pună mai multe întrebări decât reporterii și nu se simțea în stare să le răspundă.

— Mamă, știi ce? Aș face o baie lungă și fierbinte.

— Te rog. Până atunci va fi gata și masa.

*

* *

O oră mai târziu, Brandy intră în bucătărie cu părul ud, proaspătă și înviorată, adulmecând mirosul apetisant de supă de roșii.

— Unde este fetița străzii? o întreabă zâmbind tatăl ei.

— S-a spălat, răspunse ea, așezându-se la masă alături de părinții ei și așteptând nerăbdătoare supa.

Stewart Ames izbucni în râs.

– Ce e? întrebă Brandy.

– Hoț de vite! Cred că a fost o lovitură serioasă în orgoliul lui James Corbett!

– Da, protestă enervată Brandy, apărându-se, dar nici el nu m-a contrazis. M-a lăsat să-l cred hoț de vite. M-am simțit tare umilită când am aflat adevărul.

– Dar a fost tare amuzant, interveni mama ei. Părea foarte jenat când i-a povestit întâmplarea tatălui tău.

– Jenat? Nu cred că James Corbet se poate simți jenat de ceva. Nu putem să schimbăm subiectul? Nu vreau să mai aud numele de James Corbett.

Și într-adevăr nu-l mai auzi, până a doua zi dimineăta, când intrând pe ușa magazinului de deco-rațiuni interioare unde lucra, prietena ei roșcată o întâmpină fluturându-i pe sub nas ziarul de dimineăta.

– Brandy, este adevărat? Chiar te-ai rătăcit în deșert și te-ai întâlnit cu faimosul James Corbett?

– Da, spuse ea oftând obosită, punându-și haina în cuier. Mai este cafea?

– Da, lasă asta. Povestește-mi tot!

– N-ai citit ziarul? întrebă ea, exasperată.

– Hai, Brandy, te rog. Trebuie să fi fost mai interesant, spune-mi. Promit că nu suflu o vorbă nimănui, se rugă Karen.

– Călăream prin deșert. M-am oprit să văd apusul și calul meu s-a speriat și a fugit. M-a prins noaptea pe drum și am văzut focul de tabără al lui James Corbett. A doua zi ne-a prins furtuna, ne-am adăpostit și apoi ne-a găsit elicopterul, care ne-a dus acasă.

– Dar ce ai făcut când ți-ai dat seama că era James Corbett?

– Am fost șocată, spuse ea, luând o gură de cafea. Unde este doamna Phillips?

– La bancă, și nu schimba subiectul. Spune-mi, ce ați vorbit? Ți-a povestit despre filmul pe care îl face în Tucson?

– Nu.

– Atunci despre ce ați vorbit? insistă Karen.

– Lucruri obișnuite.

Karen se încruntă nemulțumită.

– Tu îmi ascunzi ceva. Ați stat o noapte împreună. Nu s-a dat deloc la tine? Nu ți-a făcut avansuri?

– Nu fi ridicolă.

– Brandy! Te-a sărutat, nu-i așa? Pun pariu că te-a sărutat. Se vede pe fața ta!

– Și dacă m-a sărutat, ce? izbucni Brandy. Nici măcar nu știam cine...

– Ce nu știi? Vrei să spui că... Nu știi cine este? Asta vrei să spui?

– Da, recunosc Brandy neliniștită. Nu știam cine era. Nu l-am recunoscut, bine?

– Vai! Nu l-ai recunoscut pe James Corbett? Vorbești serios? Nu pot să cred! spuse Karen scăpând ziarul din mână.

– Privește-l în poza asta din ziar. Așa l-am văzut și eu. Era noapte, eram răătăcită, speriată. Cum să-l recunosc sub barba asta? Și cum să-mi imaginez că dau peste el tocmai în mijlocul deșertului?

– Ce căuta el de fapt acolo?

– Nu știu, răspunse ea iritată. Am înțeles din ce le-a povestit reporterilor, că voia să se relaxeze.

– Și cum sărută?

– Dragă, nu știam că mă sărută James Corbett, se strâmbă ea mințind, cu amintirea vie a sărutului pe buze, așa că n-am luat notițe. Poate că dacă aș fi știut mi s-ar fi tăiat răsuflarea.

– De ce te enervezi? Te întreb și eu. Sunt curioasă.
Tu n-ai fi?

– Iartă-mă, spuse ea obosită. Dar vreau să uit tot incidentul. Nu vreau să-mi amintesc cum a râs James Corbett în sinea lui de ignoranța mea. Este deja ora nouă. Ne-a lăsat doamna Phillips cheia de la ușa din față?

– Da, spuse Karen urmând-o în birou. Vă mai vedeți?

– Ce vrei să spui?

– Nu te-a invitat undeva?

– Nu. Karen, ai văzut prea multe filme.

– Ba tu ai văzut prea puține. Tu n-ai învățat că realitatea întrece orice imaginație?

– Ei, nu m-a invitat nicăieri și chiar dacă ar fi făcut-o, l-aș fi refuzat.

– Nu cred.

– A râs destul pe seama mea. Tu nu-ți dai seama că pentru el sunt o puștoaică de la țară? Nu sunt genul lui. Tu știi cu ce femei sofisticate umblă?

– Poate vrea să încerce și altceva, zâmbi Karen, făcându-i cu ochiul.

– Atunci să caute în altă parte. Eu nu vreau să-l mai văd în ochi.
Sau cel puțin așa credea ea.

Capitolul 4

Soarele străluci în părul auriu al lui Brandy, care se aplecă să miroasă buchetul de trandafiri roșii din vaza de pe masa din camera de zi. Florile așteptaseră toată ziua întoarcerea ei de la serviciu.

Când îl văzuse, după ce citise cartea de vizită care-l însoțea, prima reacție fusese să-l arunce la gunoi. Era o reacție copilărească, dar toată ziua fusese bombardată cu întrebări venite din partea diverselor cunoștințe. Toată lumea dorea să cunoască dedesubturile întâlnirii cu James Corbett.

Era o prostie să se răzbune pe niște flori nevinovate. Mesajul de pe cartea de vizită era politicos și nevinovat. James Corbett își exprima părerile de rău

pentru suferința pe care o îndurase în deșert și se semnase Jim. Poate de aceea Brandy se hotărâse să nu arunce florile. Simțea că primise buchetul de la hoțul de vite și nu de la faimosul actor de cinema.

Brandy aranjă mai bine florile în vaza cu motive chinezești pe care mama ei o moștenise de generații și o așeză pe o măsuță de lemn de nuc, într-un loc mai retras al încăperii.

– Bună, Brandy, spuse mama ei, intrând în cameră. Vai, ce flori frumoase! De la cine le-ai primit?

– De la James Corbett, spuse Brandy încercând să pară nepăsătoare.

– Ce drăguț din partea lui!

– Nu știi ce să spun. Poate vrea să-și păstreze o imagine bună.

– Ești cinică, dragă.

– Nu sunt. Este un gest de politețe, într-adevăr. Sunt sigură că James Corbett și-a pus secretara să-mi trimită niște flori. Apreciez gestul, dar nu este ceva nemaipomenit. Nu sunt obligată să cad pe spate de emoție.

– Dar n-am spus asta.

– Mă duc să prepar cina. Unde este tata?

– În garaj. Brandy?

– Da? se opri ea, privind spre mama ei, peste umăr.
– Ce s-a întâmplat astăzi?
– Nimic. Am fost la serviciu și atât.
– Te întreb, fiindcă eu și Stewart am fost asaltați cu întrebări despre evenimentul prin care ai trecut. Cred că și tu la fel. Îți înțeleg amărăciunea.

– Normal că sunt supărată. Cui îi place să se râdă pe seama lui? Crezi că mie îmi cade bine să știu că nu l-am recunoscut de la început pe James Corbett? Toată lumea crede că a fost o aventură romantică, dar află că m-am simțit tare umilită. Și acum, dacă nu te superi, eu mă duc să prepar cina.

Mama ei nu mai reveni la subiect, iar tatăl ei se limită să facă o remarcă de admirație asupra florilor și atât. Probabil că mama ei îi povestise întâmplarea și de aceea o lăsase în pace.

A doua zi evită să-i povestească lui Karen despre buchetul de flori. Prietena ei avea o imaginație bogată și ar fi reinterpretat gestul.

În câteva zile, întâmplarea își mai atenuă din importanță. Tensiunea acumulată se risipi și lucrurile reintrară în normal. Brandy spera ca în scurt timp totul să fie dat complet uitării.

Joi seara Brandy se hotărî să privească apusul din curtea interioară. Părinții ei stăteau în birou și scriau niște lucrări pentru a doua zi. Toate intraseră în rutina obișnuită.

Soarele se pregătea să apună în spatele dealurilor, peste rezervația naturală Papago. Brandy urmărea într-o tăcere admirativă explozia de culori.

– Nu înțeleg de ce trebuie să te mai duci în deșert ca să vezi asemenea apusuri de soare, spuse o voce masculină din spatele ei.

Brandy sări din șezlong ca arsă și dădu nas în nas cu James Corbett.

De data asta îl recunoscuse. Ochii erau singurii care-i aminteau de Jim. Nu mai avea barbă și putea să-i vadă clar fiecare cută imprimată de zâmbetul lui ironic obișnuit. O pereche de pantaloni eleganți de vară îi înlocuiau blugii jerpeliți și purta o cămașă scumpă de mătase crem. Și totuși nu-și pierduse acel magnetism irezistibil, acel licăr periculos din priviri.

– Cum ai... intrat aici? reuși ea să îngaime.

– Am sunat la ușă și mi-a deschis mama ta. Mi-a spus că te gălesc aici.

– Aha, murmură ea. Am primit florile de la tine. Mulțumesc.

Sunase așa de nesincer, încât mai bine n-ar fi menționat acel lucru.

– Cu plăcere. Pot să stau puțin?

– Da, desigur, spuse ea, arătând spre șezlongurile goale.

Jim se așează pe șezlongul liber de lângă al ei. Brandy se ridică neliniștită în picioare și-l întreabă:

– Presupun că nu este o vizită de curtoazie. Cu ce ocazie pe la noi?

– De unde știi că nu este o vizită de curtoazie? întreabă el zâmbind ironic.

– Presupun că ai venit să mă întrebi cum m-am descurcat cu indiscreția cunoștințelor.

– Da?

– M-am descurcat bine. Între timp lucrurile s-au mai liniștit.

– Mă bucur, Brandy.

Ascultându-și numele rostit de el, fără să-l privească, aproape că uita cu cine stătea de vorbă. I se părea că este în compania lui Jim. Era ciudat să se gândească la el ca la două persoane diferite.

– Presupun că ai lămurit motivul vizitei. Te mai interesează și altceva?

– Brandy, ți-ai creat o impresie greșită despre mine. Nu sunt un domn. Așa că o să ignor sugestia ta. N-am de gând să plec. Încă.

– Corect, spuse Brandy acră. Știam că nu ești un domn. Dar uitasem. Bine că mi-ai amintit.

– Așa! Începem să ne apropiem de subiect.

– Ce subiect?

– Știu că te-ai supărat pe mine atunci când ai descoperit cine sunt cu adevărat.

– Cui îi place să se râdă pe seama lui? Știu că te-ai amuzat copios că nu te-am recunoscut. Dacă ai venit pentru scuze...

– N-am venit să-mi cer scuze. N-am de ce, o întrerupse el. Nu regret nimic din ce am făcut. Și dacă nu începi să-mi spui Jim, o să suporti consecințele.

– Serios? zâmbi Brandy, puțin intimidată.

– N-ai greșit cu nimic în deșert, numindu-mă Jim.

– Era singurul nume pe care-l cunoșteam. Dacă te prezentai de la început, poate te numeam „domnul Corbett“.

– Te-ai gândit vreodată de ce nu m-am recomandat?

– Presupun de ce.

– Serios? Atunci nu trebuie să-mi mai răcesc gura ca să-ți explic.

– Explică-mi, totuși. Sunt sigură că ai de spus ceva interesant.

– Când ai apărut în seara aceea, credeam că ești vreo admiratoare fanatică. Mi s-a întâmplat deseori să fiu deranjat de diverse tinere adolescente în momente în care nu-mi doream decât liniște și singurătate. Nu aveam de unde să știu că tu nu erai vreo admiratoare înflăcărată.

– Cred că ai fost dezamăgit să afli că nu eram o admiratoare. Oricum, ți-am înviorat într-un fel seara. Asta este unul dintre avantajele de a fi vedetă.

– Profesia mea este interesantă din multe puncte de vedere. Și am multe beneficii, dar pentru toate trebuie să plătesc. Viața mea personală este publică. Poate de asta mi-o apăr cu atâta înverșunare. Și dacă îmi doresc o companie feminină, îmi place să-mi aleg singur locul și persoana.

– Înțeleg, spuse pe un ton conciliant Brandy.

– Sper că mă înțelegi de ce m-am amuzat atunci când m-ai crezut hoț de vite. Și tu erai așa de convinsă de acest lucru, încât îmi era aproape imposibil să te conving de contrariu. Și apoi, m-am gândit că poate era mai bine așa.

– Da, a fost amuzant, spuse Brandy cu amărăciune.

– Nu, Brandy, spuse Jim, ridicându-se și apropiindu-se de ea. N-am râs de ignoranța ta. Pentru prima oară în viața mea, în ochii cuiva eram altă persoană. Era o schimbare binevenită. Îmi doream așa ceva.

Explicația lui părea plauzibilă.

– Până la urmă mi-aș fi dat seama cine erai.

– Da, dar îmi era suficient să mă consideri altcineva o perioadă oarecare de timp. Inițial mă gândeam să te las cât mai aproape de casă și să mă despart de tine. Dar furtuna mi-a schimbat planurile.

– De ce?

– După furtună, a apărut elicopterul. L-am recunoscut imediat. Aparținea fermei Saguarro. Știam că Don Peters, managerul meu, nu-și oferea voluntar serviciile pentru căutarea ta, fără să aibă un avantaj. Era clar că mă căuta și pe mine. I-a convenit de minune să ne găsească pe amândoi. Nu puteam să fug. Omul și așa are destule probleme cu ulcerul.

Jim stătea în fața ei, dominându-o cu înălțimea și forța pe care o degaja. Erau așa de aproape încât aproape că se puteau atinge.

– N-a fost cinstit din partea ta că nu mi-ai spus cine erai cu adevărat, protestă ea vag.

– Când am văzut elicopterul mi-am dat seama că nu am nici o șansă, spuse el, trecându-și degetele prin buclele ei aurii. Nu mai aveam timp să-ți explic cine eram și motivele pentru care mă aflu în deșert. Voiam să-ți dezvălui totul, o dată ajunsă acasă. Dar tu ți-ai dat seama de când eram în elicopter.

– Da... L-am auzit pe managerul tău spunându-ți Corbett. Atunci mi-am dat seama.

– Dacă te-ai fi văzut ce figură aveai atunci când ți-ai dat seama cine sunt...

– Ce vrei să spui?

– Dintr-o dată ți s-a schimbat privirea. Nici nu mi-a mai păsat ce credeai tu despre mine.

– Și acum?

– Tot n-ai încredere în mine, nu?

– Am vreun motiv?

– Nu, dar cred că m-am purtat destul de frumos cu tine în deșert, nu?

– Da...

– Atunci vrei să luăm cina împreună sâmbătă seara?

– Poftim?

– Repet. Vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara?

– De ce?

– De ce crezi? Pur și simplu vreau să iau cina cu tine.

– Nu trebuie să te simți obligat să faci asta. Ți-am înțeles perfect motivele.

Brandy îl privi, simțindu-i prezența carismatică. Era o vedetă în toată puterea cuvântului. Nu se putea lăsa vrăjită. El era James Corbett. Și ea? O fată obișnuită. Nu putea să-și facă iluzii.

– Nu mă mai privi așa, spuse el.

– Nu mă pot abține.

– La naiba, Brandy! Cum să te fac să pricepi?

– Nu pot uita cine ești. Sunt flatată că mă inviți la cină, dar...

– Flatată! Nu sunt vreun zeu care îți face o favoare.

– Atunci ce vrei să spun? Dacă vrei un răspuns simplu, ți-l dau: nu! Acum pleacă, te rog, spuse ea îndepărtându-se.

Era o nebunie. Ar fi vrut să-și retragă cuvintele. O voce interioară îi șoptea s-o facă. Măcar de curiozitate. Ar fi fost interesant ca experiență. Ar fi avut ceva interesant de povestit nepoților.

– Sper să-ți schimbi părerea, Brandy.

– Nu, domnule Corbett. Nu mi-o voi schimba.

Jim o mai privi o dată și apoi se întoarse și dispăru după ușile glisante de sticlă. Și Brandy se simți mai liniștită. Era mai bine așa.

*

* *

Zilele următoare, Brandy se trezi tresărind la fiecare zgomot ciudat care venea de afară. Inima îi tresărea de fiecare dată când suna telefonul. Cu toate astea, până luni, nu primi nici un semn de la Jim. Deși îl refuzase, și-ar fi dorit ca el să fi insistat mai mult.

Trecuse o săptămână fără să mai audă nimic de Jim. Aflase de la prietena ei Karen, care citea presa mondenă, că James Corbett se încurcase cu o faimoasă actriță, LaRaine Evans, cu care filma în Tucson. Karen îi arătase poza dintr-un ziar, în care frumoasa brunetă stătea cuibărită în brațele lui Jim. Și Brandy simțise pentru prima oară colții geloziei.

Petrecuseră o săptămână în Nogales, un orașel din apropierea Tucson-ului, unde fuseseră văzuți la o luptă de tauri. Actrița era însetată de sânge, altfel n-ar

fi putut urmări un asemenea spectacol. Brandy știa că ea n-ar fi fost în stare de așa ceva.

Pe măsură ce trecea timpul își dădea seama că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Jim. Și la ce se așteptase? Arăta bine, era celebru. De ce să se țină după o puștoiacă cum era ea, când avea oricând la dispoziție actrițe celebre și frumoase?

– Ce vrei să faci, Brandy? o întrebă Karen.

– Vreau să redecorez puțin pe aici. N-am mai schimbat nimic din aprilie. Ne pierdem clienții.

– Vrei să te ajut?

– Nu, mulțumesc. Mă descurc și singură.

– Bine. Eu mă ocup de clienți până vine doamna Phillips din oraș și o să te ajut după aceea. Nu știu cum ar fi supraviețuit magazinul ăsta dacă nu eram noi. Doamna Phillips trece cam rar pe la magazin. Ar trebui să aprecieze faptul că are niște angajați așa de devotați.

– De asta ne-a angajat, râse Brandy.

– O, șopti Karen, cred că vine doamna Goodwin după setul de macrameuri promis de doamna Phillips. Sper că de data asta pleacă mulțumită.

– Succes, spuse Brandy urcându-se pe treptele care duceau la etaj, unde era depozitul.

– Aș dori să văd niște vase de ceramică, spuse o voce masculină.

Brandy îngheță. Era Jim. Nu o văzuse. Oare el știa că lucra aici? Sau venise întâmplător?

– Sigur, spuse Karen cu voce tremurândă, conducându-l spre zona rezervată decorațiilor de ceramică.

Brandy îl urmări cu atenție. Arăta ca un om normal. Nu părea o vedetă. Îl trăda doar aerul de siguranță pe care îl degaja. Și era așa de frumos!

– Vă place... ceramica, domnule Corbett? îl întrebă Karen, bâlbâindu-se.

– Îmi place să fac singur vase de lut în timpul liber.

– Cred că este un mod plăcut de a vă relaxa după filmări, nu? Vai, domnule Corbett, nici nu știți ce emoționată sunt să vă cunosc personal. Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră. V-am văzut toate filmele de cel puțin două ori.

– Mulțumesc, zâmbi modest Jim. Sper că v-au plăcut.

– Vai, sigur că da. Abia aștept să vă văd ultimul film. Aveți o muncă foarte interesantă.

– Într-un fel, da. Dar câteodată poate deveni foarte obositoare.

– Nu pot să cred, râse Karen. Mi-ar plăcea foarte mult să văd pe viu cum se filmează o scenă. Viața pe platoul de filmare m-a pasionat întotdeauna.

Brandy spera ca prietena ei să nu-i menționeze numele. La cât de vorbăreată era, ar fi fost în stare să facă o asemenea greșeală.

Jim își alegea niște vase de ceramică oferite de Karen, care părea un titirez învârtindu-se cu o viteză ametitoare în jurul lui.

– V-ar plăcea să veniți pe platoul de filmare, domnișoară...?

– Justin. Karen Justin. Desigur. Aș fi deosebit de onorată... Când?

– Într-o zi, săptămâna viitoare. Când vă convine?

– Joi după-amiază.

– Bine. Poate o convingeți și pe domnișoara Ames să vă însoțească, zâmbi Jim, aruncând o privire spre perdeaua după care se ascundea Brandy.

Șocată de întorsătura neașteptată a evenimentelor, Brandy se retrase doi pași înapoi, împiedicându-se neîndemânatică de niște cutii, care se răsturnară cu zgomot.

Ce greșeală!

– De ce te ascunzi? întrebă Jim, dând la o parte perdeaua care o camufla pe Brandy.

– Nu mă ascundeam. Căutam ceva în depozit, spuse ea roșie în obraji, făcându-și de lucru printre cutii. E o dezordine aici...

– Bine, mă scuzi. Înseamnă că n-ai auzit invitația pe care i-am făcut-o domnișoarei Justin.

– Ce invitație?

– Vrei s-o însoțești pe platoul de filmare din Tucson? Vreau să-ți ofer ție și prietenei tale două legitimații de liberă trecere. Joi după-amiază am înțeles că sunteți libere. Îți convine?

– Sigur că îi convine, interveni Karen.

– Bine, spuse Brandy. Vom veni.

La urma urmei nu avea nimic de pierdut. Și nu venea singură. O însoțea Karen.

– Perfect, spuse vesel Jim. Veniți joi și eu voi vorbi cu portarul să vă dea voie să intrați.

– Mulțumim, domnule Corbett, spuse Karen. Sunteți foarte drăguț.

– Plăcerea este de partea mea.

Normal. Ideea era că James Corbett obținea întotdeauna ceea ce își dorea. Manipula femeile cum voia

el. O ținuse în tensiune aproape două săptămâni, ca apoi să apară în cel mai neașteptat loc, cu o altă propunere. Tocmai când se gândea că nu avea să-l mai vadă niciodată. Tocmai când începuse să regrete că îi refuzase invitația la cină.

Și ce propunere îi făcuse! Fusesse viclean. N-o invitate într-un loc intim, singură. Se folosisse de naivitatea prietenei ei.

Oricum, era o invitație inocentă, la lumina zilei, pe un platou de filmare plin de oameni. Schimbase împrejurările, știind că ea nu mai putea să-l refuze.

Poate că prietena ei avea dreptate. O asemenea șansă venea o dată în viață. Chiar era curioasă să afle cum se turna un film.

Doar că joi părea o zi foarte îndepărtată. Până atunci avea prea mult timp la dispoziție. Timp să-și facă fel de fel de idei și gânduri.

Capitolul 5

– Vai, ce emoționată sunt! Uite cum îmi tremură mâinile! spuse Karen râzând.

– Calmează-te! spuse Brandy liniștită, simțindu-și palmele transpirate.

Karen opri mașina în spațiul destinat parcării turiștilor. În orașul vechi era interzisă circulația mașinilor.

– Sper că n-a uitat de invitație, spuse Karen îngrijorată.

– Sigur că n-a uitat, o asigură Brandy.

– Corect. Având în vedere cât de greu te-a convins să te întâlnești cu el... Mie tot nu-mi vine să cred că ai refuzat invitația la cină. Cred că ești nebună.

– Sunt nebună că am acceptat să vin aici.

După ce Jim plecase luni de la magazinul de decorațiuni interioare, lăsându-le cu gurile căscate, Brandy îi povestise lui Karen despre neașteptata lui vizită acasă la ea, cu o săptămână în urmă.

– Am mai discutat subiectul ăsta, adăugă Brandy. Ce am eu în comun cu o stea de cinema?

– Cui îi pasă, Brandy, ce naiba? Și dacă nu te întâlnești o dată cu el, nici n-ai de unde să afli. Sper, pentru tine, să nu-l fi pierdut definitiv. Actrița aceea, Evans, pare hotărâtă să pună mâna pe el. Și sincer, o înțeleg perfect.

– Să-l pierd? Dar, ce? L-am avut vreodată?

Karen ignoră observația, pertinentă de altfel.

– Mă întreb de ce a așteptat așa de mult ca să-ți mai facă o invitație. Poate că nu-i place de Evans. Sau poate că s-au certat. Ori...

– Da, Karen, o întrerupse Brandy, exasperată de supozițiile interminabile ale prietenei sale. Orice e posibil.

Intrară pe o ușă îngustă într-o încăpere mică și întunecoasă și se așezară la coada pentru biletele de intrare, în spatele unui cuplu de bătrâni.

Un domn elegant se apropie de ele, arborând un zâmbet oficial.

– Bună ziua, doamnelor.

– Venim din partea domnului Corbett... începu Brandy. Am înțeles că ne-a rezervat niște legitimații de liberă trecere?

– Presupun că sunteți domnișoarele Justin și Ames? zâmbi călduros domnul. Așteptați un minut. Va veni cineva să vă introducă.

– Mulțumim, spuse Karen, trăgând-o pe Brandy de la coada formată pentru bilete.

– Domnișoară Ames, adăugă bărbatul, fotografia din ziar este o copie palidă a dumneavoastră.

Brandy știa că ziarele nu publicaseră decât o singură fotografie și credea că evenimentul fusese dat uitării. Nu-și închipuise ca cineva să-i mai țină minte numele, dar figura!

– Mulțumesc, spuse Brandy repede.

Așteptară câteva minute, privind fotografiile de pe pereții încăperii, care reprezentau scene din diverse filme turnate în Tucson.

Bărbatul cel elegant reveni însoțit de un alt bărbat, îmbrăcat în cowboy, cu insignă de șerif în piept și pistoale la șolduri. Părea rupt dintr-o scenă din Vestul Sălbatic. Îl trădau doar ochelarii și o stație de emisie-recepție.

– Dumnealui este Dick Murphy. Dick? Domnișoarele Ames și Justin sunt invitatele domnului Corbett. Te rog să ai grijă de ele.

– Doamnelor, spuse Dick, vă rog să mă urmați.

– Parcă am fi niște Vip-uri, șopti emoționată Karen la urechea lui Brandy.

– Am înțeles că sunteți din Tucson, spuse Dick, așa că s-ar putea să cunoașteți faptul că vechiul oraș a fost reconstruit în anul 1939 pentru turnarea filmului Arizona.

– Da, știm, spuse Karen. De fapt, Bran... domnișoara Ames este din Tucson. Eu locuiesc aici de câțiva ani și provin din Breckenridge, Colorado.

– Adică din Munții Stâncoși, comentă plăcut impresinonat Dick. Sunt niște peisaje grozave pe acolo.

– Mie-mi spuneți? N-am fost niciodată în zona asta a orașului. Cum reușesc s-o protejeze?

– Este o arie închisă publicului.

– Ce se filmează astăzi?

– O scenă dintr-un orașel mexican.

Ajunseră în fața unor porți păzite de un bărbat îmbrăcat ca Dick. Dick îi făcu semn din cap bărbatului și acesta le dădu drumul înăuntru.

Părăsiră traseul principal și peisajul deveni din ce în ce mai rustic, cu case de lemn, specifice vestului, și drumuri prăfuite.

Brandy și Karen își dădură seama că se apropiau de platoul de filmare. Se apropiară tăcute de mulțimea de oameni grupați în jurul actorilor. Tehnicienii mișunau în tăcere printre aparate și reflectoare. Camerele de luat vederi, echipamentele, încrengătura de fire le blocau drumul.

Brandy îl căută cu atenție din priviri pe James Corbett. Și îl văzu. Stătea retras pe veranda unei case, îmbrăcat ca un cowboy veritabil, sprijinit de perete, cu un genunchi îndoit. Arăta ca Jim, hoțul de vite pe care îl cunoscuse ea, puternic, independent, dar fără

barbă. Avea pălăria de cowboy trasă peste ochi, dar ea putea să-i simtă intensitatea privirii îndreptată spre scena care tocmai se filma.

Inima începu să-i bată puternic, observându-l întorcându-și privirile în direcția ei. Arboră un zâmbet timid, dar Jim păru că n-o văzuse. Dezamăgită, îl privi îndreptându-se către un bărbat care avea un aer preocupat, cu ochelari cu rame groase și un creion potrivit după ureche. Părea a fi regizorul.

Scena de film se terminase și oamenii începuseră să se împrăștie, aplaudând, murmurând diverse aprecieri.

În același moment o femeie frumoasă li se alătură lui Jim și bărbatului cu ochelari. Era îmbrăcată într-o rochie de țarancă din vest, cu fustă lungă, largă și colorată și umerii goi. Părul lung și negru îi cădea pe spate strălucind de sănătate și îngrijire.

Brandy o recunoscuse. Era LaReine Evans, femeia cu care fusese văzut Jim de către reporteri. Își pusese cu un gest familiar mâna în jurul taliei lui Jim, râzând zgomotos.

Cu durere, Brandy constată că le stătea bine împreună. Erau amândoi la fel de strălucitori, atrăgând privirile tuturor. Formau un cuplu perfect.

Karen discuta înflăcărată cu Dick despre scena care urma să se toarne, dar Brandy nu avea urechi pentru ei. Era concentrată la reacțiile lui Jim.

Ce proastă fusese să creadă chiar și o secundă că Jim s-ar fi putut fi simțit atras de ea! Numai Karen îi băgase prostiile acelea în cap!

În acel moment, Jim îi prinse privirea disperată. Era prea departe ca să-și dea seama dacă se uita într-adevăr la ea, sau la altcineva din spatele ei. Totul dură o fracțiune de secundă, pentru că Jim se întoarse din nou spre brunetă.

Emoționată, Brandy se concentră la discuția pe care o purta Karen cu Dick. Îl văzu cu coada ochiului pe Jim îndreptându-se spre ea. Inima începu să-i bată cu putere.

– Văd că ați reușit să veniți, până la urmă, spuse Jim.

Brandy se prefăcu surprinsă de vederea lui.

– Da. Vă mulțumim pentru invitație, domnule Corbett, spuse ea emoționată. Ne place foarte mult aici. Este deosebit de interesant.

– Da, interveni Karen. Dick... adică... domnul Murphy ne-a explicat toate detaliile.

– Dick, îți mulțumesc că ai avut grijă de domnișoare, spuse Jim, remarcând ușoara roșeață din obrajii lui Brandy.

– Oricând, Jim, spuse Dick, luându-și la revedere și îndepărtându-se, lăsându-le în compania lui.

Brandy realizase că restul turului aveau să-l facă însoțite de Jim. De fapt așa își imaginase inițial, dar sosind acolo, realizează că el putea fi ocupat cu filmările.

– Arată bine, nu-i așa? îi ceru părerea Karen.

Brandy tresări violent, înroșindu-se, apoi realizează că prietena ei se referea la Dick.

– A, da, desigur, spuse ea repede.

– Păcat că poartă verighetă, adăugă Karen dezamăgită. Țsta este norocul meu.

– Soția lui Dick a murit acum un an într-un accident de mașină, o informă Jim.

– Vai, săracul, murmură sincer compătimitoare Karen. Dar asta face să-mi crească șansele, nu-i așa?

– Da, spuse Jim. Asta este viața. Merge înainte.

– Nu lucrați astăzi? întrebă Brandy încercând să pară serios preocupată de profesia lui.

– Nu. M-am gândit să fac o pauză ca să vă arăt planurile de filmare.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră!

– Da, nu-i așa? zâmbi el ironic.

– Iubitule! îi întrerupse o voce senzuală și vibrantă.

Ignorând compania lui Jim, Evans își puse brațele moi în jurul gâtului lui, întrebându-l insinuant:

– Ce-ar fi să mă însoțești într-un loc cald și umed?

De aproape, actrița era și mai frumoasă.

– Îmi pare rău, spuse Jim zâmbind. Altă dată. Astăzi am invitați.

– Invitați? repetă uimită Evans, făcând o piruetă spre fete.

– LaReine, ea este Karen Justin și ea, Brandy Ames. Iar această frumoasă și talentată doamnă este actrița LaReine Evans.

– Și buna ta prietenă, iubitul, adăugă, numai zâmbete, actrița.

– Mă rog, poți spune și așa, comentă Jim, fluturând indiferent din mână.

Bruneta se încruntă imperceptibil, nemulțumită de retragerea în defensivă a lui Jim.

– Hmmm, Brandy..., spuse ea gânditoare, fluturând artificial din gene. Ai un nume neobișnuit.

– Da, este un nume rar întâlnit, admise Brandy fără să ofere alte explicații.

– Sigur, zâmbi larg actrița. Acum îmi amintesc. Tu ești domnișorica rătăcită în deșert, care și-a petrecut noaptea alături de Jim.

Felul în care îi spusese „domnișorica“ o făcea pe Brandy să se revolte în sinea ei.

– Da, așa este, admise ea, privindu-l pe Jim plictisită și enervată.

– Jim, ștregarule, spuse actrița, mângâindu-l pe sub bărbie, nu mi-ai spus că este așa de drăguță.

– Asta nu ți-am mai povestit, dar îmi amintesc foarte clar că ți-am spus cât de bine m-am simțit în compania ei.

Actrița făcu o grimasă pe care și-o ascunse repede sub un zâmbet fals.

– Ai grijă, dragule, să nu și-o ia în cap. Cine știe ce idei îi mai vin?

– Serios? zâmbi răutăcios Jim, privind obrajii roșii ai lui Brandy. Foarte bine.

– Vai, Jim! Ești imposibil, spuse actrița plesnindu-l peste mână.

– Vezi? Începi să înveți! o provocă el. Ai face bine să bei ceva cât mai ai timp. Nu știu când îți mai dă Bill pauză.

Buzele ei roșii se crispară.

– Ai dreptate, spuse ea, plecând și lăsând în urmă o dâră de miros de parfum scump.

– Doamne! exclamă Karen. Credeam că o să explodeze!

Jim nu scăpă remarca, deși Karen abia o șoptise.

– În următoarea scenă LaReine trebuie să-și arate latura temperamentală. O va prinde de minune, spuse el, clipind din ochi.

– Tocmai și-a făcut încălzirea, comentă Karen.

Brandy nu se abținu să nu zâmbească satisfăcută. Jim nu părea deloc deranjat de ieșirea lui LaReine. Dar ea se întreba dacă nu făcuse asta tocmai pentru a-i stârni actriței gelozia. Jim nu era genul de bărbat care să se lase dominat de o femeie, iar LaReine tocmai asta încerca să facă.

– Văd că cei de aici pregătesc unghiurile camerelor de luat vederi. Mai bine mergem să vă arăt celelalte aspecte tehnice ale culiselor.

Jim își puse o mână ușoară și protectoare pe spatele lui Brandy, ghidându-i ieșirea prin mulțimea curioasă de spectatori. Toată lumea încerca să-și dea seama cine erau cele două tinere care-l însoțeau pe Corbett și cărora acesta le acorda atâta atenție. Toată lumea șușotea pe la spatele lor, iar unii chiar le făceau fotografii.

O tânără emoționată le ieși în cale cu un stilou și o bucată de hârtie în mână.

– Domnule Corbett, îmi acordați un autograf, vă rog frumos?

– Sigur, zâmbi Jim, semnând grăbit, dar fără înflorituri.

– Vă mulțumesc, spuse tânăra tremurând fericită.

– Cu plăcere, răspunse el, ducându-și mâna la pălărie. Mă scuzați...

Apoi își puse din nou mâna pe spatele lui Brandy. Karen observase gestul și clipi complice spre ea. Brandy se înroși toată. Îi plăcea senzația, dar se simțea

stânjenită. Toată lumea o privea curioasă. Nu era obișnuită cu așa ceva.

Un angajat deschise ușa unei case care adăpostea diverse scene.

Interiorul avea tavanul înalt și era împărțit în mai multe secțiuni prin pereți despărțitori ușori. Pășiră într-un salon amenajat ca un bar de stil vechi. În spatele barului era o oglindă enormă cu rafturi montate pe care se aflau diverse sticle cu băuturi alcoolice.

Pe o latură a barului se aflau două uși batante, pe care erau pictate peisaje exterioare.

Pe al treilea perete erau desenate o serie de uși care, evident, nu duceau nicăieri.

În centrul camerei se aflau mese și scaune de lemn, care păreau vechi și uzate.

– Aici se toarnă scenele interioare, le explică Jim. Vreau să vă spun că acest salon a fost folosit în multe filme. Publicul nu recunoaște salonul, pentru că de fiecare dată se schimbă decorul și luminile.

– Dar nu este cam mic?

– Camera de luat vederi face ca totul să pară mai mare decât în realitate. Este un artificiu necesar.

Dintr-un spațiu minim, poți crea o mulțime de iluzii optice. Dar mai există un risc. Toate actrițele par cu cinci kilograme mai grase decât în realitate. De aceea ele se află tot timpul sub stresul kilogramelor.

– Le înțeleg. Cărei femei îi place să pară mai grasă decât este? Chiar dacă realitatea spune contrariul.

– Există o mulțime de efecte speciale. Presupun că pe unele dintre ele le cunoașteți. Să nu vă închipuiți că mesele care se sparg în capetele actorilor sunt din lemn masiv. Sau sticlele. Sticlele sunt făcute din zahăr. Sau mai bine zis erau făcute, pentru că tehnicienii și figuranții obișnuiau să mănânce recuzita. Acum sunt făcute din alte materiale. Sau băuturile alcoolice... Sunt un ceai dulce cu gheață. Nu au reușit încă să găsească un înlocuitor al berii. Nici un lichid nu face spumă ca berea. Și spuma se menține numai dacă berea este caldă. De aceea actorii beau rar bere în scenele de film. Asta numai dacă actorii nu sunt englezi, zâmbi el, conducându-le spre o altă cameră. Acest interior reprezintă biroul unui șerif. Iar acesta este un dormitor, care bineînțeles poate fi transformat în orice altă încăpere.

– Și cum se filmează scenele de noapte? întrebă Brandy.

– Ziua, râse Jim. De fapt asta este treaba camera-manului. Cu anumite filtre și lentile, poate crea diverse iluzii optice.

– Și ploile? întrebă Karen.

– După cum știți, în Arizona plouă foarte rar. Căldură, soare, nisip și cactuși avem în exces, dar ploaie, aproape deloc. Așa că trebuie inventată.

– Cum? Cu un furtun?

– Știți, chiar dacă ar ploua cu adevărat, camera n-ar reuși să prindă foarte bine fenomenul, așa că atunci când plouă într-un film, să știți că plouă cu lapte.

– Glumiți! exclamă uimită Karen.

– Nu. Gene Kelly cânta și dansa în lapte.

– Vai! Îmi spulberați fanteziile!

Jim izbucni într-un râs profund și senzual care îi provocă lui Brandy fiori de-a lungul șirei spinării.

– Acum vă voi duce să vedeți întreaga garderobă a actorilor.

Capitolul 6

O bătrână angajată le arată fetelor întreaga garderobă din dotare. Schițele rochiilor fuseseră făcute cu săptămâni în urmă și reprezentau copii fidele ale hainelor purtate delocuitorii vestului. Fiecare costum urma să fie modificat după talia actorului care îl purta.

Personalul angajat avea sarcina să întrețină costumele, să le modifice și să le pregătească pentru fiecare scenă. Unele, distruse în timpul filmărilor, necesitau o refacere integrală.

Apoi, Jim le arată boxele în care erau ținute animalele și în special caii. Printrei ei se aflau câțiva măgăruși și câteva vite. Toate erau obișnuite cu oamenii și agitația, cu zgomotele filmărilor.

Brandy observă un cal costeliv, cu părul nețesălat și o privire hăituită.

– Domnule Corbett? Ce are calul acesta? Este bolnav? Întrebă îngrijorată Brandy.

– Nu. Este subnutrit.

– Vai! De ce?

– Era necesară apariția cât mai jalnică a unui cal într-o scenă anume.

– Dacă vă văd cei de la protecția animalelor...

– De acolo a fost luat.

– De ce aveți nevoie de el?

– Am jucat o scenă în care străbăteam un drum lung prin deșert. La sfârșitul călătoriei calul meu trebuia să arate jalnic. Știi, genul care abia se mai ține pe picioare.

– De aceea, atunci când ne-am întâlnit aveți barbă?

– Da, zâmbi el.

– Și ce o să faceți cu calul, acum? Întrebă Brandy privind compătimator animalul.

– O să-l punem la îngrășat, ca să-l mai putem folosi și în alte scene. Dacă refuză să mănânce, nu avem altceva de făcut decât să-l vindem vreunui iubitor de animale, care să-l îngrijească cu dragoste.

– Așa ar fi cel mai bine.

– Vreți să bem un suc rece undeva, la umbră?

– Ar fi excelent, spuse Karen.

La adăpostul unui cort mare deschis, câțiva actori beau răcoritoare, ferindu-se de soarele arzător.

Jim le prezintă pe cele două fete actorilor, care se grăbire să le ofere scaunele lor. Intrară în conversație imediat. Nici unul dintre ei nu părea înfumurat, cu aere de vedetă, deși majoritatea se puteau lăuda cu o carieră bogată în domeniul cinematografic. Le povestiră diverse scene amuzante sau periculoase din timpul filmărilor, răspunzându-le la întrebări, politici-coși și răbdători.

– Ei, ar trebui să plec acasă, spuse un actor ridicându-se în picioare.

Brandy își privi ceasul cu uimire. Era aproape șase. Nici nu realizase cât de repede zburase timpul. Petrecuse patru ore agreabile.

– Ar trebui să plecăm și noi, îi spuse ea lui Karen.

– Da, ar trebui, suspină cu regret Karen.

Grupul de actori începu să se împrăștie. Jim se îndreptă zâmbitor spre Brandy.

– Ei?

– Vă mulțumim că ne-ați arătat împrejurimile. Ne-a plăcut foarte mult.

– Mă bucur că v-a plăcut. Îmi pare rău că vă grăbiți să plecați, spuse Jim, luându-i mâna.

– Este târziu, spuse Brandy simțind fiori de emoție în stomac.

– Da, spuse și Karen. Este cam târziu. Până ajung acasă o să se facă opt. Trebuie s-o duc și pe Brandy la fermă, pentru că doar eu sunt cu mașina. Vă mulțumim încă o dată pentru invitație, domnule Corbett.

– Pentru nimic. Și aș vrea să-mi spuneți Jim.

– Bine... Jim, spuse Karen înroșindu-se încântată.

– Tu nu ești cu mașina? o întreabă Jim pe Brandy.

– Nu, a avut tata nevoie de ea. Mama a trebuia să ajungă la niște cursuri în afara orașului și nu putea să-l conducă și pe tata, care are ore în Phoenix.

– Karen, știi ce? spuse Jim cu o sclipire ciudată în priviri. O conduc eu pe Brandy acasă, nu te mai deranja tu. Trebuie să fii obosită.

– Vai, dar nu... protestă Brandy.

– Sigur, de ce nu? o întrerupse Karen.

– Dar...

– Dar ce, Brandy? Locuiești în aceeași zonă cu mine. De ce nu?

– Nu vreau să crezi că...

– Știu ce vrei să spui. Fii liniștită. Nu cred nimic. Hai, mergem? Mașina mea se află în parcare destinată personalului.

– Bine, spuse ea ezitând ușor.

Jim și Karen se aliaseră împotriva ei. Deși îi plăcea să se afle în compania lui, ar fi preferat să evite un drum lung, singură, alături de el. Sentimentele contradictorii o năuceau. Parcă era un copil care arunca o jucărie, ca după aceea s-o dorească înapoi.

– Deci rămâne așa, spuse Karen. Ne vedem mâine, Brandy. Jim? Mulțumesc încă o dată.

Brandy îl privi cu coada ochiului pe Jim. Nu voia să pară copilăroasă. În fond de ce se temea de el? Bărbatul acela, deși era Jim Corbett, se oferise s-o conducă acasă. De ce să-l refuze?

– Mergem? întrebă ea, ridicându-și bărbia, cu o atitudine semeață.

– Hai.

Absența lui Karen o făcea să se simtă stânjenită. Prietena ei știa să poarte o conversație. Ea ce putea spune fără să pară falsă, artificială?

În drum spre parcare, Jim salută diverși actori și tehnicieni care nu pădură uimiți de compania lui. Brandy se întrebă din nou dacă Jim nu o folosea pentru a o face geloasă pe LaReine Evans. Bârfele spuneau că cei doi erau foarte intimi, dar comportamentul lui Jim față de ea fusese contradictoriu.

Era o situație foarte ciudată. Relațiile ei cu bărbații fuseseră întotdeauna directe și lpsite de ascunzișuri. Cu Jim, se simțea prinsă într-o capcană.

– De ce te încrunți? o întrebă Jim, deschizând portiera locului din dreapta mașinii de teren.

– Mă încruntam? întrebă Brandy repede, destinzându-și fruntea. Nu știu. Mă gândeam la... nimic important.

Jim n-o mai întrebă nimic și porni motorul puternic.

– Tot îngrijorată ești, Brandy? întrebă el după un timp.

– Îngrijorată? Ce vrei să spui?

– De ce îți faci complexe de inferioritate?

– Nu-mi fac niciodată complexe. Mai ales de inferioritate, bravă ea.

– Așa mi-ai lăsat impresia atunci când ai refuzat invitația la cină, spuse el accelerând.

– Nu mă simt deloc inferioară. Doar că suntem doi oameni foarte diferiți. Lumea mea nu are nici o legătura cu a ta.

– Ai cunoscut azi o parte din lumea mea. Ți s-au părut altfel oamenii cu care ai stat de vorbă? Te-au tratat de sus, cu superioritate?

– Nu, admise ea, prinsă în capcană.

– Atunci de ce nu te mai gândești un pic?

– La ce?

– Dacă vrei să luăm cina împreună.

Brandy ar fi spus de data asta „da“ cu toată ființa. Dar nu voia să pară nerăbdătoare. Mândria o oprea să rostească un cuvânt atât de simplu!

Jim încetini viteza, virând ușor spre marginea drumului și opri motorul. Brandy înlemni. Inima începu să-i bată cu putere.

– De ce ne-am opit? întrebă ea, privind în jur neliniștită.

– Vreau să ne plimbăm puțin. Ce spui?

– Dar... ezită ea în fața întorsăturii neașteptate a evenimentelor. Mă așteaptă părinții. Trebuie să ajung acasă la cină, altfel se vor îngrijora și...

– Nu stăm aici toată noaptea, Brandy. Ne plimbăm puțin. Ești o femeie matură. Părinții tăi nu se vor îngrijora dacă întârzii câteva ore.

– Bine, acceptă ea, văzând că nu are cale de mijloc.

Coborî din mașină, pășind prin nisipul deșertului. Peisajul era într-adevăr superb și relaxant. Cactușii gigantici ai Arizonei începuseră să înflorească. Anunțau venirea noului an al amerindienilor Papago.

Plimbându-se printre acei giganți bătrâni, care își înălțau ramurile drepte spre cer mândri și maiestuoși, Brandy se simți copleșită. Ca să înflorească pentru prima oară, cactușii trebuiau să atingă venerabila vârstă de șaptezeci de ani. După înălțime, unii dintre ei erau de pe vremea când statul Arizona nici nu exista. Iar alții... de pe vremea când America nici nu fusese descoperită.

– Câte povești cunosc ei! murmură Brandy, privindu-i cu respect.

– Îți spun eu că nu vei regreta plimbarea. Peisajele sunt superbe.

– Nu o regret. De fapt n-am avut nimic de obiectat împotriva unei simple plimbări.

– Nu? întrebă el, ridicând o sprânceană.

– Ei, doar un pic, admise ea, zâmbind.

Motorul unei mașini care trecu prin spatele lor le reaminti de civilizație.

– Hai să mergem puțin mai departe, sugeră Jim, luând-o de braț.

– Nu înțeleg de ce unor oameni nu le place deșertul. De exemplu lui Karen. Ea s-a născut în Munții Stâncoși și tot îmi spune cât de sărac și de lipsit de substanță este deșertul.

– Depinde de gust. Depinde cu ce ai fost învățat. Depinde de foarte mulți factori. De exemplu, un african n-o să guste niciodată Polul Nord.

– Ție îți place deșertul?

– Da, răspuse el sincer.

– Mie nu mi-ar plăcea să locuiesc în altă parte. Nu-mi imaginez viața în alt loc, decât aici.

– La fel și eu.

– Deșertul este casa mea. Aici m-am născut. Îl iubesc. Dar tu? Ție de ce îți place? Tu nu locuiești aici.

– Ba da, zâmbi el. Țsta este micul meu secret care a scăpat indiscreției reporterilor.

– Undelocuiești? Sunt sigură că nu stai prin zonă.

– Dacă știi tu sigur, atunci... o tachină el.

– Nu pot să cred. Stai în Arizona?

– Da.

– Nu trebuie să-mi spui unde.

Brandy era moartă de curiozitate, dar nu voia să-l descoase. Dacă Jim prefera să-și păstreze intimitatea, avea tot dreptul s-o facă.

– Nu mă deranjează să-ți spun unde locuiesc. Știu că nu mă vei trăda.

– Bine, unde locuiești?

– La ferma Saguarro.

– Saguarro? Dar ferma Saguarro aparține unei corporații din California, de ani de zile. Sunt sigură!

– Corect. Dar eu dețin acea corporație.

– Doamne! excalmă ea, nevenindu-i să creadă. Nu știu ce să spun!

– Spune-mi vecine!

– Salut, vecine! exclamă ea înroșindu-se.

– Am un elicopter cu care vin și plec de la fermă.

Așa că nimeni nu știe cine locuiește cu adevărat acolo.

Și doar știi ce distanțe mari sunt între vecini.

– Dar oamenii de la fermă?

– Sunt angajații mei. Îi plătesc să aibă grijă de fermă și mai ales să păstreze secretul.

– Ai niște angajați de nădejde. Te poți baza pe ei. N-au suflat o vorbă nimănui.

– Ei, s-au mai scăpat niște mici șoapte și bârfe, dar cum nimeni nu m-a văzut practic acolo, nu li s-a acordat prea mult credit.

– Și nimeni nu se întreabă de ce stai acum, în perioada filmărilor, acolo?

– Nu. Tu te-ai întreba?

– Aș presupune că ai fost invitat de către corporația din California să locuiești acolo.

– Așa crede toată lumea. Și într-un fel este adevărat. M-am invitat singur, râse el.

– Doamne! Ai fost vecinul meu atâta timp și eu n-am știut! zâmbi ea, privind mâna lui mare, care i-o ținea cu atâta blândețe pe a ei.

Jim îi strânse mâna ușor, privind-o drept în ochii ei de culoarea smaraldului. Ochii lui întunecați păreau s-o atragă în adâncimea lor nemărginită.

Brandy se lăsă cuprinsă în brațele lui puternice. Capul i se aplecă ușor, primindu-i căldura buzelor senzuale.

Cu un geamăt eliberator de inhibiții, Brandy îi răspunse sărutului posesiv. Lipindu-se de trupul lui, o încercară senzații stranii.

Lumea devenise un apus nesfârșit. Culoarele strălucitoare și intense ale imaginației ei întrecură realitatea. Se simțea plutind într-un curcubeu roșu, galben și portocaliu.

Jim îi eliberă gura, fără să slăbească strânsoarea brațelor. Își lăsă capul pe spate și o privi provocator.

— Spune-mi că nu vrei să ieși cina cu mine...

Brandy îl privi uimită, întrebându-se cum l-ar mai fi putut refuza după o asemenea abandonare.

— ...

Jim îi acoperi gura cu alt sărut, mai pasionat, mai dornic, care îi tăie respirația și îi înmuie genunchii.

– Nu te las până nu accepți, spuse el pecetluindu-i ochii, obrajii, urechile și gâtul cu sărutări scurte și calde.

– Atunci... Mai așteaptă puțin, spuse ea, încercând să revină cu picioarele pe pământ.

– Răutate ce ești! zâmbi el, sărutând-o iar și iar, frenetic, înnebunitor.

– Jim...

– Poate ar fi mai bine să plecăm înainte să se întâmple ceva ce o să regreti mai târziu, propuse el privind-o provocator, îndepărtându-se ușor.

În acel moment, Brandy știa că nu va regreta nimic din ce s-ar fi putut întâmpla și își strânse brațele în jurul gâtului lui.

El încercă să-i desfacă brațele și Brandy se temu ca nu cumva să se repete scena din deșert, când Jim regretase că o sărutase și îi spusese să uite tot. N-ar mai fi suportat o asemenea umilință.

Dar Jim n-o îndepărtă. Își puse un braț după umerii ei și porniră plimbându-se agale spre mașină.

Urcară, dar el nu porni motorul. Băgă cheia în contact, rămânând tăcut câteva minute și apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Brandy, începu el cu blândețe, să știi că succesul și faima nu schimbă în nici un fel natura omului, interiorul lui. Dacă este vorba de o persoană rea, crudă și egoistă, ea va rămâne la fel. Dacă are anumite calități, ele nu se schimbă. Singurul lucru care se modifică este felul în care este el perceput de cei din jur. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

Inima lui Brandy se umplu de căldură la auzul destăinuirii lui. Bucuria i se citi în ochii verzi și umezi.

– Da. Vrei să spui că ești același bărbat pe care l-am cunoscut în deșert. Niciodată n-ai fost altcineva. Imaginația mea te-a transformat în altă persoană.

Cu un oftat de ușurare, Jim o privi zâmbindu-i cald.

– Eu, Jim Corbett, aș vrea să accepți verbal invitația mea la cină, sâmbătă seara.

– Jim Corbett, mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, spuse ea cu vocea vibrându-i de emoție.

– Nu vreau să te răzgândești, pentru că sunt în stare de orice, amenință el pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Sunt în stare chiar să te răpesc.

– Serios? îl tachină ea.

– Pune-mă la încercare! spuse el, pornind motorul.

Brandy se lăsa pe spătarul scaunului, zâmbind de emoție, ușurare și încântare. Pentru prima oară își dădea seama că se îndrăgostea de Jim Corbett! Și recunoașterea aceluia fapt n-o îngrijora deloc.

Privi tăcută profilul lui Jim, pe fondul unui apus superb, ca toate apusurile din Sonora. Forța trăsăturilor lui încă o mai intimida.

Jim o privi cu coada ochiului și o luă încet de mână. Și nu-i mai dădu drumul decât atunci când ajunseră în fața casei ei. Opri motorul și se întoarse cu fața zâmbitoare spre ea.

— Șapte și jumătate este bine? Întrebă el, dându-i o șuviță blondă după ureche.

— Poftim? tresări ea, smulsă din reveria în care se scufundase.

— La ce oră vrei să ne întâlnim sâmbătă? reformulă el, privind-o cu atenție.

— Ah!

Deci Jim voia cu tot dinadinsul să cineze împreună sâmbătă seara.

— Da, adăugă ea. Sâmbătă la ora șapte și jumătate este perfect!

– S-ar putea să întârzii puțin, pentru că nu știu cât se vor prelungi filmările, dar te rog să mă aștepți. Voi veni cu siguranță.

– O să te aștept.

– Bine. Dacă mă vor reține peste program și voi fi nevoit să stau prea mult, te voi suna, dar promit că nu anulez întâlnirea, bine?

– Bine.

Jim o privi cu blândete.

– Vino aici, draga mea, spuse el, desfăcându-și brațele.

Brandy nu mai avu nevoie de o a doua invitație și se aruncă în brațele lui puternice și protectoare.

Se îmbrățișară câteva minute strângându-se și mângâindu-se tandri și apoi se îndepărtară zâmbind emoționați.

– Ar fi bine să pleci înainte ca părinții tăi să organizeze echipe de căutare, zâmbi el.

– Corect, spuse ea coborând din mașină.

– Rămâne pe sâmbătă, îi reaminti el, ca și cum ea ar fi putut uita.

Capitolul 7

Farurile unei mașini luminară camera de zi a fermei Ames.

— A venit Jim! Mamă, spune-mi, cum arăt? întrebă Brandy emoționată.

Era mai ceva ca la prima întâlnire din viața ei. Se privise în toate oglinzile din casă de zeci de ori în ultima jumătate de oră.

Alegerea hainelor fusese un adevărat chin. Nu reușise să se hotărască cu ce să se îmbrace. Nu știa dacă să aleagă o ținută elegantă sau una sofisticată.

În cele din urmă se îmbrăcase într-o pereche de pantaloni crem vaporosi, care îi subliniau talia fină, și

o bluză pe gât, fără mâneci. Ținuta simplă o echilibrase cu un set de bijuterii artizanale din pietre de agat verzi, care îi dădeau strălucire ochilor.

– Ești adorabilă, dragă, o asigură mama ei.

– Sper, spuse ea agitată, auzind portiera mașinii trântindu-se.

– Brandy, spuse ușor îngrijorată mama sa.

Brandy zâmbi. Știa ce voia să îi zică: „Jim este un bărbat matur, experimentat, și mai presus de toate, este o adevărată vedetă”. Mama ei voia s-o avertizeze să nu se arunce cu capul înainte într-o relație fără viitor.

– Știu ce fac, mamă, o liniști ea, zâmbind.

Soneria o făcu să-și piardă cumpătul. Cu genunchii tremurând de emoție, se duse la ușă. Deschise și-l privi fără suflare pe bărbatul din fața ei. Era un alt Jim. Un Jim pe care nu-l văzuse niciodată în realitate, ci numai prin revistele mondene. Purta un costum cu o tăietură clasică, ce îi cădea perfect pe trupul bine clădit.

– Ai întârziat doar un sfert de oră, spuse ea.

– Brandy, ești foarte frumoasă, murmură el pe o tonalitate joasă și senzuală.

Intrând, Brandy uită de prezența părinților ei. Îl ținea pe Jim de mână, scufundată în adâncimea ochilor lui întunecați. După câteva secunde de tăcere, mama ei tuși ușor și Brandy se înroși stânjenită.

– Mă duc să-mi iau geanta, spuse ea.

– Nu te grăbi. Mă bucur să vă văd, doamnă Ames, domnule...

Brandy reveni rapid și-l privi nerăbdătoare.

– Mergem? întrebă el.

– Da. Noapte bună, mamă, tată.

– Noapte bună, spuse și Jim. Nu vă îngrijorați, doamnă Ames, Brandy este în siguranță cu mine.

Mama ei zâmbi plăcut surprinsă și închise ușa în urma lor, făcându-i cu ochiul lui Brandy.

– De unde știai că mama este îngrijorată?

– Mi se pare normal. La ce reclamă mi s-a făcut prin ziare...

– Corect. Am auzit că ești un adevărat cuceritor. Un fel de Don Juan.

– Ți este teamă? întrebă el, pornind motorul.

– Nu încă, râse ea.

Jim îi ridică ușor bărbia și îi sărută buzele între-deschise de surprindere.

– N-are de ce să-ți fie.

Ce voia să spună? Voia doar s-o liniștească, sau îi promitea ceva? Se bucura prea mult de compania lui ca să-și mai piardă timpul frământându-și mintea cu fel de fel de întrebări fără răspuns.

– Ți-e foame?

– Sunt de-a dreptul flămândă. Unde mergem?

Jim îi spuse numele unui restaurant de care Brandy auzise, dar în care nu intrase niciodată.

– Îți place restaurantul?

– Nu știu. N-am fost niciodată acolo.

– Ai fi preferat să mergem în altă parte?

– Nu... De fapt, credeam că vom cina la tine acasă. Nu știam că riști să te afișezi cu mine.

– Crezi că îmi este rușine cu tine?

– Nu, dar mă gândeam că n-ai chef de priviri indiscrete.

Jim tăcu puțin și izbucni în râs.

– De ce râzi?

– Nu credeam că ai fi avut atâta încredere în persoana mea, încât să accepți o invitație la mine acasă.

Nici eu n-aș fi avut încredere în mine!

Brandy se înroși, imaginându-și o scenă de dragoste dintre ea și Jim.

– N-ai nimic de spus?

– Nu, spuse ea calmă.

– Nu te înspăimântă ideea?

– Nu, spuse ea sincer.

Jim tăcu.

– Aș fi preferat să nu-mi spui asta, zise el încet.

– De ce?

– Pentru că poate până la urmă vom ajunge la mine acasă. Nu este timpul pierdut. Dar este prea devreme pentru tine.

Poate că Jim avea dreptate. Nici ea nu se obișnuise cu ideea că se îndrăgostise de el. Cu câteva zile în urmă, își dorea să nu-l mai vadă niciodată. Evenimentele se succedau cu o viteză amețitoare.

– Cum este restaurantul? întrebă ea.

– Plăcut. Este frecventat de personalități, așa că nu vom face senzație.

Așa era. Câteva minute mai târziu intrară în restaurant, întâmpinați de patron. Jim fu recunoscut imediat, dar nimeni nu veni să-i ceară autografe sau interviuri.

– Domnule Corbett, ce onoare să vă avem printre noi în această seară, îi întâmpină patronul.

– Mulțumim. Am dori o masă retrasă de două persoane.

– Desigur, domnule.

Se îndreptară spre colțul salonului principal. Deși majoritatea clientelei era formată din personalități marcante, toată lumea întorcea capul după ei.

Brandy știa că toți se întrebau cine era acea necunoscută care se ținea de brațul lui James Corbett.

Formau un cuplu contrastant. Jim era înalt, emana forță și masculinitate, iar Brandy era firavă, fragilă, micuță de statură, dar foarte feminină. Ea purta un compleu crem, care contrasta puternic cu costumul lui negru.

Jim îi oferă un scaun, ajutând-o să se așeze, apoi o sărută pe gât, acolo unde pulsul era fierbinte, transmițându-i fiori de plăcere și surpriză de-a lungul spatelui.

Rușinată, privi în jur, observând câteva cupluri care sușoteau și îi priveau pe furiș, comentând probabil gestul lui Jim.

– Nu trebuia să faci asta, spuse Brandy. Admiratoarele tale vor deveni geloase.

– Și la fel toți bărbații din încăpere.

– Nu-i adevărat, protestă ea timid, îndreptându-și atenția asupra meniului.

– Ba da. Dacă ai ști ce priviri îți aruncau când treceam printre mese! Orice bărbat de aici ar schimba fericit locul cu mine. Acuma știu că trebuie să se pună cu mine.

– Nu. M-au văzut cu tine și presupun că sunt o persoană celebră, și încearcă să-și dea seama cine.

– Poate și asta.

– Doriți un cocteil aperitiv? Întrebă chelnerul înclinându-se respectuos.

Comandară niște băuturi și se priviră în liniște, studiindu-se, încercând să tatoneze terenul.

– Ai avut o zi grea? Întrebă Brandy.

– Da. Se vede? Am filmat niște scene în care trebuia să alerg, să mă lupt, să mă tăvălesc prin praf. Mi-am descoperit mușchi de mult uitați.

– Stai prost cu condiția fizică?

– Îmbătrânesc, spuse el sincer și simplu.

Chelnerul le aduse băuturile.

– Da, ce să spun! Tare bătrân ești. Câți ani ai? Treizeci?

– N-ai citit multe despre mine. Am treizeci și patru.

– Jim, iubitul! ciripi cristalin din spatele lui Brandy o voce feminină cunoscută.

LaReine Evans se apropie de masa lor. Rochia fabuloasă de dantelă neagră pe care o purta nu lăsa prea mult loc imaginației. În comparație cu ea, Brandy se simțea ca o școlăriță.

Jim se ridică în picioare, lipsit de expresie. Brandy nu știa dacă el se bucura s-o vadă sau dacă era enervat de apariția ei.

LaReine își puse o mână cu manichiura perfectă, vopsită într-o culoare sângerie, pe pieptul lui Jim și-l sărută apăsător pe obraz.

– Vai, ce ți-am făcut! exclamă ea, pocnind din palme.

Începu să-i scotocească cu familiaritate prin buzunare și scoase o batistă cu care îi șterse urmele roșii de ruj de pe obraz.

– Gata, dragă. S-a dus.

– Mulțumesc, LaReine, spuse el, luându-i cu un gest neceremonios batista din mână.

– Sunt foarte supărată pe tine, dragule. Ai fugit azi-noapte fără să spui o vorbă.

– Era târziu. O cunoști pe domnișoara Ames?

LaReine își întoarse spre ea o privire rece și plictisită.

– Sigur. Brandy, nu? Îmi amintesc numele ăsta neobișnuit.

Comentariul lăsa de înțeles că numele era singurul lucru pe care și-l mai amintea actrița despre Brandy.

– Corect, doamnă Evans.

– Spune-mi LaReine, insistă ea. În fond avem ceva în comun, nu-i așa? adăugă ea insinuant, privindu-l tăios pe Jim.

Brandy se înroși. LaReine voia să spună că amândouă îl doreau pe Jim. Dar asta le făcea într-un fel rivale. Și pe lângă sclipitoarea actriță, ea se simțea ca rățușca cea urâtă.

– Jim, să știi că de data asta te iert că n-ai venit la petrecerea mea, deși mi-ai promis că îți vei face timp să treci pe acolo.

Ce petrecere? Jim nu-i spusese despre nici o petrecere. Despre ce petrecere vorbea LaReine?

– În seara asta era? Întrebă el, cu o privire plictisită.
Am uitat complet, LaReine.

– Vai, dragă, ce rău ești! Ai uitat când ți-am spus că ne vom întâlni toți aici?

Inima lui Brandy se strânse dureros. Jim nu-i spusese despre nici o petrecere. Și dacă știa că urma să se întâlnească cu invitații și cu LaReine în acel restaurant, însemna că temerile ei erau reale. Jim o folosea! Nu putea să creadă că toate erau simple coincidențe.

– Ceilalți invitați sunt în salonul alăturat, spuse actrița. Haide, nu vii și tu? Ia-o și pe Brandy.

– Nu, mulțumesc. Prefer să cinez liniștit aici, împreună cu invitata *mea*.

– Prostii! Toate tinerele adoră petrecerile, nu-i așa, Brandy?

Ea ce ar fi trebuit să spună? Îl privi pe Jim, dar el se uita la bruneta aceea languroasă. Făceau o pereche perfectă. Ce căuta ea acolo? Să refuze? Să accepte? Nu voia să intervină între ei, deși o durea faptul că Jim o folosea.

Simțindu-se trădată, Brandy preferă un răspuns evaziv, dorind să pară că n-o deranja.

– Nu neapărat.

– Vai, Jim, șopti ea suficient de tare încât să se facă auzită de Brandy. Cred că se teme de tine. Nu vrea să te supere. Vrea ca tu să fii cel care alege.

Nu! Brandy voia să ia cina singură, alături de Jim. Fără altă companie. Probabil că Jim își dădea și singur seama de asta.

– Nu contează, pufni ea furioasă, rănită și confuză.

– Vezi? Vrea să vină! exclamă triumfătoare LaReine. Îi este rușine să-ți spună.

– Atunci, spuse Jim, strângând din dinți, venim. Hai, să mergem, Brandy.

Bruneta zâmbi satisfăcută.

– Trebuia să-mi spui că vrei să ne alăturăm petrecerii, îi șopti dur Jim.

– Dacă voiam să vin, ți-aș fi spus! Dar mi-a fost clar că tu ai fi vrut să mergem.

– Eu?

– De asta m-ai adus aici, nu?

– Doamne, Brandy! oftă Jim râzând. Mereu înțelegi lucrurile pe dos!

– Vrei să spui că n-ai fi vrut?

– Nu! Preferam să cinez în compania ta.

Normal. Ce putea să-i spună? Jim își dăduse seama că Brandy se îndrăgostise de el. Și era un bărbat politicos. N-ar fi putut s-o rănească, mărturisindu-i adevăratele dedesubturi ale acțiunilor lui.

Intrară în salonul în care se ținea petrecerea, fiind imediat înconjuțați de invitați gălăgioși care îi întâmpinară cu urale. Erau doar zece inși, cu excepția ei și a lui Jim.

Primul lucru pe care-l remarcă Brandy fu acela că erau mai mulți bărbați decât femei. Și puținele femei invitate erau palide în comparație cu actrița. Asta era mâna lui LaReine. Îi plăcea să fie înconjurată de admiratori, fără potențiale concurente feminine periculoase.

Brandy nu recunoscuse pe nimeni întâlnit pe platourile de filmare. Probabil erau prietenii actriței. Toți aruncau priviri uimite, de la ea, la Jim și la LaReine. Legătura dintre Jim și LaReine nu le era necunoscută.

Brandy se simți stingheră printre ei. Râsetele artificiale din jurul ei, stropite cu băuturi alcoolice din

abundență, o făceau să se simtă prost. Se strânse mai aproape de Jim, deși LaReine încercase de nenumărate ori să-i despartă.

Actrița porni o discuție cu Jim în legătură cu filmările din acea zi, despre care Brandy nu cunoștea amănunte și de aceea nici nu putea interveni. Nu că ar fi făcut-o. Oricum, simțea că în compania actriței n-ar fi avut mare lucru de spus.

Pe scaunul liber de lângă ea se așeză un tânăr, cu doi sau trei ani mai mare decât ea.

— Bună, spuse el, zâmbind fals prietenos.

Brandy simți că sub acel surâs nesincer se ascundea ceva putred.

— Bună.

— Eu sunt Bryce Conover. Tu ești Brandy. Am reținut bine, nu?

— Da, spuse ea privind-l pe Jim să vadă dacă observase apariția celui tânăr.

Dar Jim părea să nu aibă ochi decât pentru LaReine.

— Știu că nu-ți amintești de mine. Ne-am cunoscut ieri, când l-ai vizitat pe Jim la filmări.

– Îmi pare rău. Am cunoscut atâta lume...

– Nu-i nimic, înțeleg. Vrei să dansăm?

Din boxe răzbătea în surdină muzica suavă a unei melodii lente.

Inițial se gândi să refuze, dar privindu-l din nou pe Jim, care nici de data asta n-o observase, se hotărî:

– Da.

Bryce îi zâmbi triumfător lui Jim, care întorsese capul și îi privea surprins.

– Am invitat-o pe Brandy la dans. Nu te superi, nu-i așa, Jim?

– Sigur că nu se supără, interveni LaReine, punându-și o mână posesivă pe piciorul lui.

Bryce nu mai așteptă confirmarea lui Jim și o conduse pe Brandy pe ringul de dans. Brandy încercă să se țină cât mai departe de el, evitând pe cât posibil contactul fizic direct cu acel tânăr ciudat.

– Ar trebui să-l lași în pace, spuse Bryce, observându-i privirile pe care i le tot arunca lui Jim. Corbett este al lui LaReine.

– Serios? Și el știe asta? Întrebă ea cu răceală, privind pierdută în gol.

– Toată lumea știe, zâmbi el superior. Ei, acum sunt un pic certați, dar așa se întâmplă atunci când se întâlnesc două personalități puternice. Dar sub masca asta sunt foarte atrași unul de celălalt.

– Înțeleg, spuse ea cu indiferență. Și care este rolul meu în toată povestea?

– Tu ești blonda inocentă. LaReine este seducătoarea. Doar în filme eroii se îndrăgostesc de blondele inocente. În realitate este invers. Ești folosită, dragă, mai precis.

Deși n-ar fi vrut să creadă asta și inima îi spunea că nu era așa, faptele erau evidente și se desfășurau cu claritate sub ochii ei.

Melodia se termină și Brandy vru să se smulgă din brațele lui Bryce, dar tânărul o apucă strâns de mână și îi șopti:

– Începe altă melodie. Nu vezi că nu ești dorită acolo? Hai mai bine să dansăm.

Ochii ei verzi se îndreptară spre LaReine care stătea aplecată cu tot trupul peste Jim. Decolteul rochiei de dantelă i se desfăcuse, dezvelindu-i sânii plini exact sub nasul lui Jim.

La vederea spectacolului, Brandy se smulse furioasă din strânsoarea lui Bryce.

— Ești o proastă, Brandy, îi șopti acuzator Bryce. LaReine o să te sfâșie!

Când se apropiară de masa lor, Jim o privi indifereent și rece. Bryce își pusese mâna în jurul taliei lui Brandy și zâmbea admirativ, făcându-i cu ochiul lui Jim, în ciuda celor spuse mai devreme. Probabil că Jim se simțea ușurat că scăpase de ea în mod onorabil, pentru că nu păru deranjat de atenția pe care i-o acorda Bryce.

Înainte să ajungă la masă, un bărbat în costum i se așează în cale, blocându-i drumul.

— Bună seara, domnule Corbett, spuse el, punându-și mâinile pe umerii lui Jim. Doamnă Evans!

— Domnule Spencer! Ce surpriză! spuse Jim pe un ton deloc surprins.

— Este un jurnalist renumit, îi explică Bryce lui Brandy. Conduce un cunoscut ziar de scandal.

— Și ce cauți aici?

— Nu știu. Cred că a mirosit ceva. Oricum, are mare trecere printre vedete. Și este în avantajul lor. Dacă se

pun rău cu el, este în stare să le distrugă cariera.

– S-ar părea că am nimerit în mijlocul unei petreceri, nu-i așa? spuse bărbatul făcând un gest larg spre mijlocul salonului. Se anunță vreo logodnă, sau mi se pare mie? întrebă el, zâmbind spre LaReine și făcându-i cu ochiul lui Jim.

– Doamne, nu! Domnule Spencer, la ce vă gândiți! zâmbi fals rușinată actrița. Este doar o mică petrecere. Sărbătorim sfârșitul de săptămână.

– Ce păcat. Speram că se oficializează ceva între voi doi. Când să ne așteptăm la fericitul eveniment? Vreau să am exclusivitate.

– Domnule Spencer, spuse Jim, ridicând un pahar de lichior, eu și domnișoara Evans lucrăm la același film. Este normal să fim văzuți des împreună. Doar suntem colegi de breaslă. Dacă va fi vorba de așa ceva, promit că veți fi primul care va afla. Dar, deocamdată, nu este cazul să vă ambalați prea tare.

– Corect, întări LaReine. Eu și Jim suntem foarte buni prieteni.

– O să vă citez într-un articol, spuse ziaristul, râzând baritonal.

Inima lui Brandy se opri în loc. „Foarte buni prieteni“ putea avea multe semnificații. Îl urmări atentă pe bărbatul acela, care de altfel îi făcuse o impresie proastă. O dată cu el i se spulberaseră și ultimele speranțe. Jim se întoarse spre ea, prinzându-i privirea îndurerată.

Brandy încercă să pară degajată și nepăsătoare. Ar fi vrut să se ascundă, să fugă. Dar mândră, cu bărbia ridicată, își reluă locul la masă, alături de Jim. Nu trebuia să-i arate slăbiciune. Nu voia să pară o lașă.

Fără s-o mai întrebe altceva, Jim chemă chelnerul, comandând cina. Brandy acceptă bucuroasă oferta, sperând ca seara aceea umilitoare să se sfârșească cât mai repede.

Oaspeții protestară, dar LaReine, fiind o femeie vicleană, nu se împotrivi. Se vedea clar că ar fi făcut orice ca să nu-l piardă pe Jim.

Capitolul 8

LaReine îi aranjă la masă, așezându-l pe Jim între ea și Brandy. Și din nou monopoliză conversația. Deși Jim o încurajă de câteva ori pe Brandy să se alăture în discuție, ea preferă să nu intervină. Discuția se învârtea în jurul meseriei de actor, despre care ea nu știa nimic. Așa că deveni din ce în ce mai tăcută și mai deprimată.

După ce terminară de mâncat, se întinseră la cafele. Chelnerul le umplu ceștile de două, trei ori, iar Brandy începu să se întrebe cât avea să mai dureze.

La un moment dat, scăpând un mic oftat, îi atrase atenția lui Jim, care imediat împinse ceașca din față și se ridică de pe scaun.

– Ce faci? întrebă LaReine.

– Brandy, hai să plecăm.

– Așa de repede? întrebă din nou actrița. Abia acum se încinge distracția.

– Nu mai sunt chiar așa de tânăr. Am avut o zi obositoare. Trebuie s-o conduc pe Brandy acasă. Se pare că nici ea nu mai rezistă.

Brandy confirmă bucuroasă. Își luară la revedere scurt și părăsiră restaurantul în tăcere. Aproape tot drumul nu scoaseră nici un cuvânt.

Se întreba de ce Jim era așa de tăcut. Dar nu trebuia să-i pese. Ce, lui Jim îi păsa de ea?

Dar cu toate astea, nu era indiferentă. Era o prostie, dar se îndrăgostise de el și nu avea cum să nege acest lucru.

Privi pe fereastră, amintindu-și cât de bine începuseră seara. Asta înainte să apară LaReine. Și de atunci se simțise folosită.

Jim încetini viteza și opri pe marginea drumului.

– De ce ne-am oprit aici?

Jim se răsuci spre ea, sprijinindu-se cu spatele de ușă și cu brațul stâng de volan.

– Vreau să știu ce se petrece cu tine.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Te-ai retras într-o carapace și vreau să știu de ce.

– Greșești, spuse ea, privind în gol.

– Tăcerea ta spune altceva.

– Tăcerea mea! râse ea amar. Nu mi-ai adresat un cuvânt de când am plecat de la restaurant!

– Având în vedere faptul că nici tu n-ai scos nici un cuvânt la masă, am considerat că nu este cazul să te deranjez. Presupun că te frământă ceva. Ce ai? De ce ești supărată?

Brandy își strânse buzele furioasă. Ar fi vrut să-i arunce în față adevărul. Să îi spună cât de mult îl iubea! Și cât de geloasă era pe LaReine.

– Nu sunt supărată.

Cu o mișcare bruscă, Jim îi apucă bărbia, întorcându-i fața spre el, așa de aproape, încât îi vedea fiecare nuanță a ochilor lui negri, scăldați de razele lunii.

– Spune-mi! ordonă el.

– Nu-mi place să fiu folosită.

– Folosită? Asta crezi tu că fac? Că te folosesc?

– Jim, te rog... spuse ea exasperată. Scutește-mă de protestele astea inocente. Crezi că sunt oarbă?

– Încep să-mi pun întrebări. Și cum ți se pare ție că te folosesc?

– Nu este evident? Știu de ce m-ai invitat în seara asta la restaurant. Nu are rost să te mai ascunzi după deget.

– Nu te înțeleg. De ce nu-mi spui clar care este problema?

– Mă refer la LaReine și la farsa ridicolă din seara asta.

– Înțeleg, spuse el acru. Ai tras niște concluzii despre relația mea cu LaReine.

– Da. Nu vrei să mă duci, totuși, acasă?

– Și presupun că vrei o explicație? Ei bine, nu-ți voi da nici una.

– Nu vreau! izbucni Brandy.

Jim o prinse cu forță de brațe și o scutură violent, apropiindu-se amenințător de fața ei. Apoi dintr-un impuls nestăvilat, își lipi buzele de ale ei, strivindu-i-le. Brandy se luptă câteva secunde icnind neputincioasă, împingându-l din toate puterile.

Durerea deveni o dulce tortură. Încet, Jim slăbi strânsoarea și Brandy începu să-i răspundă, la început timid, iar apoi din ce în ce mai înflăcărat. Închise ochii abandonându-i-se total.

Își lăsa capul pe spate, oferindu-și gâtul lui Jim. Respira sacadat, la început din cauza fricii, apoi din cauza dorinței. Buzele lui explorau curbura gâtului ei firav, sărutându-i pulsul fierbinte al venelor albastrii.

Cu o mișcare la fel de bruscă și posesivă ca la început, Jim o cuprinse în brațe. Brandy își lăsa capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice și regulate ale inimii. Jim își trecu mâna prin părul ei blond și mătăsos, îi mângâie spatele, gâtul și coborî pe spate, provocându-i valuri de fiori și excitație. Brandy se simțea ca într-un leagăn al dragostei.

– Jim, șopti ea.

– Șșș. Înțelegi de ce n-am vrut să te duc la mine acasă?

– Da, spuse ea pe un ton plin de regrete.

– În mașină, mai ai timp să te răzgândești.

– Eu să mă răzgândesc sau tu?

– Brandy? Mereu ești așa de nesigură de atracția ta?

– Nu. Doar cu tine sunt așa, șopti ea, evitându-i rușinată privirea.

Jim o privi cu drag, zâmbindu-i cald. Era așa de inocentă și de pură!

– Mai bine te duc acasă.

Înainte ca Brandy să protesteze, Jim porni motorul și se încadră pe drumul spre fermă. Îi luă mâna cu un gest firesc și începu să-i povestească despre filmul pe care-l făcea.

Brandy își aminti că aceeași discuție o purtase Jim mai devreme și cu LaReine. Gestul lui îi încălzi inima. De data asta se simțea importantă pentru el. Și îl iertă pentru comportamentul din seara aceea. Dacă ar fi fost mai cooperantă, Jim ar fi atras-o cu siguranță în discuție și ea nu s-ar mai fi simțit așa de stingheră.

Nici nu simți când se scurse timpul în drum spre casă. Ajunseseră prea repede și lui Brandy îi păru rău.

Tatăl ei îi lăsase lumina din hol aprinsă.

– Brandy... spuse Jim, fără să oprească motorul.

– Nu este chiar așa de târziu. Nu vrei să intri și să bem o cafea?

— Nu. Am multă treabă mâine. Trebuie să mă culc devreme.

— Ce treabă? Mâine nu aveți filmări.

— Nu, dar trebuie să studiez scenariul și apoi trebuie să mă întâlnesc cu Don, ca să discut niște detalii. O să am o zi plină și destul de agitată.

— Sigur, la asta nu m-am gândit, zâmbi ea dezamăgită.

Sperase să se întâlnească a doua zi cu Jim, dar se părea că nu avea timp de ea.

— La ce oră te trezești mâine?

— De ce?

— Aș vrea să călărim puțin prin deșert, până nu se face prea cald.

— Sigur!

— Cinci și jumătate este prea devreme?

— Perfect! exclamă ea încântată.

— O să vin să te iau.

Jim se aplecă ușor spre ea și o sărută încet, gustându-i buzele.

— Noapte bună, Brandy. Pe mâine.

Brandy coborî din mașină ametețită și așteptă ca Jim să dispară din raza ei vizuală, înainte de a intra în casă.

Deși Jim nu-i dăduse nici o explicație despre legătura lui cu LaReine, Brandy simțea că putea să aibă încredere în el. Nu știa de ce, dar i se păruse că în seara aceea, în mașină, totul fusese prea perfect, ca Jim să n-o considere o persoană importantă în viața lui.

*

* *

Fredonând acordurile unei melodii ascultate în restaurant seara trecută, Brandy își umplu un pahar cu suc proaspăt de portocale pe care îl bău dintr-o suflare.

— Brandy! exclamă surprins tatăl ei din ușa bucătăriei. Am auzit zgomote și am coborât să văd cine este. Credeam că sunt hoții. Ce-i cu tine trează la ora asta?

— Bună dimineața, tată, spuse ea vioaie, sărutându-l pe obraz.

— Dimineața? Este ora cinci! Te mai întreb o dată. De ce te-ai trezit așa de devreme?

– M-a invitat Jim la o plimbare prin deșert cu caii.
Trebuie să vină din clipă în clipă să mă ia.

– Așa devreme?

– Este ora... cinci și jumătate!

– Da, dar nici n-a răsărit soarele.

De afară se auzi în liniștea dimineții un tropăit de cal. Brandy privi pe fereastră și apucându-și din zbor haina, spuse:

– Gata, tată, a venit. Să-i spui mamei că am făcut eu cafeaua. Nu trebuie decât s-o mai încălzească.

– Brandy?

– Da, tată, spuse ea, oprindu-se în ușă.

– Știi de ce se zice dimineața devreme că „se crapă de ziuă“?

– Nu. De ce?

– Pentru că practic ești nevoit să te rupi din așternuturi, ca să te scoli din pat.

– Da?

– Și doar două lucruri te pot determina să faci asta. Știi care?

– Nu. Spune-mi tu.

– Banii sau dragostea, spuse el, făcându-i cu ochiul. Presupun că la tine nu este vorba de bani.

– Corect! răs Brandy, dispărând pe uşă.

Jim descălecăse şi o aştepta lângă un cal superb, pur-sânge arab, de culoare vinetie. Se vedea că era foarte bine îngrijit.

– Bună dimineaţa, Brandy.

– Bună dimineaţa.

– Eşti gata?

– Grajdul este în spatele casei. Mă duc să-mi scot calul şi să-i pun şaua.

O lumină lăptoasă începuse să se întrezărească la orizont, spre est, când porniră la drum. Deşertul părea inert, scufundat în linişte şi calm.

– Este superb, nu-i aşa? întrebă Brandy.

– Da, aprobă Jim.

Călăriră în tăcere, bucurându-se de respiraţia noii zile. O lumină purpurie începuse să se întindă peste infinitul albastru. Soarele răsări maiestuos, binecuvântând cu razele sale nisipul rece al deşertului.

Jim îşi struni calul, oprindu-se în vârful unui deal.

– N-am văzut niciodată un răsărit de soare ca ăsta, spuse Brandy.

– Deșertul, spuse Jim coborând cu eleganță din scări, ne ajută să înțelegem adevărata dimensiune a vieții. Abia aici îți dai seama ce făptură neînsemnată este omul. Valorile materiale nu mai sunt importante. Nimic pe lumea asta nu poate înlocui asemenea peisaje. Deșertul mă ajută mult în meseria mea. Mă ține cu picioarele pe pământ.

– De asta îți place să călătorești prin deșert? Este mai mult decât o nevoie de intimitate?

– Câte puțin din fiecare. Mergem mai departe? întrebă el, urcându-se pe cal.

– Da, spuse Brandy pornindu-și calul. Cât mai filmezi în Tucson?

– Cel mult o lună.

– Și apoi?

– Mă întorc la Los Angeles pentru montaje spuse el, încercând să-și dea seama cât era ceasul după soare.

Brandy știa că plecarea lui era inevitabilă, dar ar fi vrut să mai rămână. Nu se simțea pregătită pentru o despărțire de Jim. Abia se obișnuise cu ideea că se îndrăgostise de el.

– Și după ce termini filmul?

– Am semnat un contract pentru un alt film, care începe imediat după ce termin cu ăsta. Și dacă Don nu se potolește cu angajamentele, nu voi avea timp nici să respir.

– Și unde o să filmezi?

Jim o privi cu regret, realizând esența întrebării.

– Oricum, nu în Arizona.

– Da... spuse ea pe un ton ostenit. Călătorești mult, nu-i așa? Trebuie să fie tare interesant să vezi atâtea locuri minunate.

– Da. Îmi plăcea să călătoresc.

– Și acum?

– Acum... oftă el. Acum trebuie să ne întoarcem spre casă, evită el răspunsul.

Brandy presupuse că nu era pregătit să-i răspundă la acea întrebare. Poate că nici el nu cunoștea răspunsul. Era oare din cauza ei sau din cauza lui LaReine?

Confuză și frustrată, își strânse buzele și dădu pînă la capăt, țâșnind ca o săgeată pe lângă Jim.

– Te provoc la întrecere! Prinde-mă dacă poți! strigă Brandy râzând.

Era la câțiva metri buni înaintea lui, când calul vinețiu al lui Jim, se cabră și o luă la galop, urmărind-o.

Cei doi cai goneau nebunește prin deșert, stârnind un nor de praf sub copite, care păreau că abia ating pământul.

Rashad era un bun alergător, dar nu reuși să conducă mult timp. Pur-sângele vinețiu preluă conducerea și Jim prinse zăbala lui Rashad, forțându-l să se oprească.

– La început am fost pe primul loc! găfâi Brandy.

– Nu aveți nici o șansă în fața calului meu. Provine din părinți campioni, are pedigree și a câștigat câteva concursuri.

– Nu este corect! Ai oprit cursa exact în momentul în care m-ai întrecut.

– Da. Asta înseamnă că n-am câștigat?

– Ai trișat! amenință ea cu degetul arătător.

– Asta este viața! râse Jim. E timpul să-mi primesc premiul.

Jim se apropie de ea și o sărută. Speriați de atingere, caii se îndepărtară neliniștiți, despărțindu-i.

– Dacă știam că ăsta este premiul, pierdeam mai ușor, râse Brandy.

– Mmm, interesant!

Lăsară caii în voie pentru a se liniști și ei se bucurară de plimbarea în drum spre casă.

– Dacă nu intervine ceva, săptămâna asta am un program foarte încărcat. O să lucrez până seara târziu și nu ne vom mai vedea decât la sfârșit de săptămână. O să te sun eu.

– Bine, înțeleg, spuse ea dezamăgită.

Brandy sperase ca Jim să-și facă timp și pentru ea, sau s-o mai cheme pe platoul de filmare. Într-un fel, se simțea dată la o parte.

Colții geloziei începură s-o roadă, dându-și seama că LaReine avea să-l vadă în fiecare zi.

Capitolul 9

– Brandy, te caută cineva la telefon, spuse Karen preluând zâmbitoare clientul de la teighea.

– Cine?

– *El*, șopti ea misterioasă.

Cu o voință de fier, Brandy se strădui să nu alerge din tot sufletul la telefon. Trecuseră două zile de la plimbarea din dimineața aceea cu Jim și el nu dăduse nici un semn de viață. Nu se așteptase s-o sune la serviciu.

Respiră adânc, potolindu-și bătaile inimii și răspunse:

– Alo?

– Brandy? Sunt eu, Jim, se recomandă el, ca și cum ea nu l-ar fi recunoscut. Sper că nu vei avea probleme că te-am sunat la serviciu.

– Nu. Deloc.

– Ești liberă în seara asta?

– Da, spuse ea simțind cum îi tresaltă inima.

– Știu că te anunț cam târziu, dar sper că poți veni la căsătoria unor colegi de-ai mei. Ginny Baker, secretara de platou, se căsătorește cu Tom McWade, unul din cameramani. Și echipa de filmare vrea să dea o petrecere în cinstea lor. Vrei să vii cu mine?

Brandy se gândi dacă Jim n-o va folosi din nou pentru a o face geloasă pe LaReine, pentru că simțea că nu mai putea suporta asemenea umilințe.

– Brandy?

– Da, scuză-mă, eram atentă la altceva, minți ea. De ce n-o inviți pe LaReine? Toată lumea spune că faceți o pereche frumoasă. Și pe lângă asta, eu nu cunosc pe nimeni de la petrecere.

– Dacă voiam s-o iau pe LaReine la petrecere, nu te-aș fi invitat pe tine, nu? O să vină câțiva invitați pe care i-ai cunoscut pe platou, iar cu restul vei face cunoștință. Nu văd de ce să-ți faci asemenea probleme. Vrei să vii sau nu?

– Da...

– Bine. Las vorbă la poartă să te primească. Să vii între șase și șapte.

– Bine.

– Acum nu pot să mai vorbesc. Pauza s-a terminat. Ne vedem diseară.

Brandy privi uimită receptorul din care răzbătea tonul. Jim îi închisese fără să-și ia la revedere. Se supăraseră pe ea. De ce oare? Ea ar fi trebuit să fie cea supărată.

Ziua trecu greu pentru ea, frământându-și mintea cu întrebări și îndoieli.

Puțin după ora șase, parcă în fața porții principale a orașului vechi. Rămase în mașină câteva minute cu motorul pornit, întrebându-se dacă era bine ceea ce făcea. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit.

Cu toate astea, își făcu curaj și coborî din mașină, îndreptându-se spre poartă.

O aștepta același bărbat care le întâmpinase pe ea și pe Karen în ziua în care vizitaseră platourile.

– Bună seara, domnișoară Ames, o întâmpină portarul. Vă așteptam.

– Am fost invitată de domnul Corbett, zâmbi ea amabilă.

– Știu. Mi-a comunicat, spuse el, făcând semn unui bărbat îmbrăcat în cowboy să se apropie. Așteptați puțin. Troy, condu-o te rog pe domnișoara Ames la petrecere.

Bărbatul care o escorta era mai în vârstă decât Dick Murphy, dar la fel de amabil și politicos.

– A și început petrecerea? întrebă uimită Brandy, auzind gălăgie, râsete și muzică.

– De două ore.

– Așa devreme? Dar domnul Corbett mi-a spus să vin la șase.

– Da, pentru că el a fost nevoit să filmeze până mai târziu. Nu cred că mai are mult și termină.

Când se apropiară de mulțimea de invitați petrecăreți, o figură familiară și nesuferită se separă de grup și se îndreaptă spre ei. Era Bryce Conover.

– Măi, măi, măi! râse batjocotritor Bryce. Uite cine vine! N-o fi blonda inocentă gata să-și încerce din nou norocul?

– Bună seara, domnule Conover, îl salută rece Brandy.

– Spune-mi Bryce. Gata, Smith, zise el, făcând un gest nerăbdător din mână. Dispari.

Bărbatul se înclină scurt, nemulțumit, și o salută zâmbind pe Brandy, care îi răspunse la fel de amabil.

– Ești necioplit... Bryce! îi aruncă ea observația peste umăr, cu un gest mândru din bărbie.

– De ce spui asta? zâmbi el amuzat.

– Puteai să fii mai politicos.

– Pentru ce?

– Cum pentru ce? Din respect! Trebuie să ai un motiv anume ca să fii drăguț cu cei din jur?

– Sigur, spuse el, luând-o forțat de braț.

– Și ce scop ai de te porți așa de frumos cu mine?

– Un scop nobil!

– Serios? zâmbi Brandy neîncrezătoare.

– LaReine mi-a cerut ajutorul. M-a rugat să te distrez bine în seara asta. Nu pot s-o refuz.

– De ce nu poți s-o refuzi? Te-ai îndrăgostit de ea?

– Nu, râse Bryce zgomotos. O fac pentru că târfa aia brunetă își face loc cu coatele în cercurile înalte.

Personal, nu cred că are cine știe ce talent, dar se va descurca. Este bine să-ți faci asemenea relații. O să mă ajute să răzbat mai ușor în jungla asta a cinematografiei. Nu se știe niciodată. Poate mă propune pentru niște roluri mai serioase.

— La tine primează interesul! pufni Brandy cu dispreț.

— Nu. Primează hotărârea și dorința de afirmare. Este cu totul altceva. Scopul scuza mijloacele. Hai mai bine să ne luăm ceva de băut.

— Prefer să-mi iau singură.

— Nu, nu, nu, râse Bryce. În seara asta voi fi umbrata. Nu scapi tu așa ușor de mine. Hai, fi fată bună și încearcă să te simți bine alături de mine.

— Nu, mulțumesc.

— Speri că te va salva James Corbett? râse el sarcastic.

— El m-a invitat.

— Te-ai întrebat de ce a făcut-o? întrebă el, luând-o din nou de braț și forțând-o să meargă spre bar.

Refuză șampania oferită cu insistență de Bryce și comandă un suc rece de fructe. Apoi începu să-l caute din priviri prin mulțime pe Jim. Nu-l vedea nicăieri.

— Uită-l, dragă, și distrează-te.

– Ce-ar fi să mă lași în pace?

– Nu pot să te neglijez. Ia te uită! Brandy, i-ai cunoscut pe Tom și Mary?

Bryce făcu prezentările, fără să specifice că Brandy era invitata lui Jim.

Se bucura că cel puțin prezența cuplului îndepărtase atenția enervantă pe care i-o acorda Bryce. Cu toate astea, încă o mai ținea de braț. Încercă de câteva ori să se elibereze, dar nu reuși.

Îi aruncă priviri furioase lui Bryce care se făcu că nu pricepe mesajul și o strânse mai tare în brațe, zâmbind.

– Mă bucur să văd că te-ai integrat bine, spuse Jim din spatele ei.

Brandy se întoarse spre el. Sclipirea din ochii lui era elocventă. Își crease o impresie greșită și Bryce i-o întârea, strângând-o la piept.

Jim era însoțit de LaReine, care îi privea cu satisfacție nedisimulată.

– Vai, dragă, nu trebuie să te jenezi, îi spuse LaReine lui Brandy. Bryce este un adevărat crai.

Brandy se smulse furioasă din strânsoarea lui Bryce, care o privi cu o expresie jignită.

– Ai terminat de filmat, Jim? îl întrebă ea, încercând să pară degajată.

– Da.

– Cum a fost scena de dragoste dintre tine și LaReine? întrebă Bryce făcându-le cu ochiul.

– Minunată, zâmbi LaReine. Și foarte lungă. Regizorul ne-a pus s-o repetăm de nenumărate ori, până s-a declarat satisfăcut.

Imaginându-și-l pe Jim în brațele hrăpărete ale actriței, stomacul lui Brandy se răsculă.

– Iartă-ne, LaReine. Eu și Brandy trebuie să felicităm mirele și mireasa, spuse Jim.

Brandy îl privi surprinsă. Nu se așteptase să scape așa de repede de prezența lui LaReine.

– Spune-i lui Ginny că o să trec pe la ea mai târziu, zâmbi fals actrița.

Se vedea clar că nu-i convenea, dar nu voia să-l supere pe Jim.

– Sigur, spuse el.

– Să mi-o aduci întreagă, Jim, spuse Bryce făcând un gest brusc spre Brandy.

În acel moment, vinul roșu din paharul lui se vărsă

pe rochia verde deschis a lui Brandy, pătându-i decolteul.

Brandy îngheță.

– Bryce! Ce ai făcut! exclamă îngrijorată LaReine luând batista din buzunarul lui Jim și ștergând-o repede. Ce prost neîndemânatic ești!

Grija arătată de actriță părea incredibilă. Și totuși, La Reine era dornică s-o ajute. Poate până la urmă nu era o ființă așa de nesuferită.

– N-am vrut, Brandy, iartă-mă.

– Degeaba, Bryce. Ai pătat-o! Să vezi ce urâtă o să fie după ce se usucă. Mai bine o spălăm acum. Ce zici, Brandy? Hai să mergem în rulota lui Jim, spuse actrița, întorcându-se spre el. Ne dai cheia?

– Ia-o, i-o întinse Jim, surprins de atitudinea ciudată a actriței.

– Pot să vă ajut? întrebă Marie.

– Nu, răspunse LaReine zâmbind, luând-o pe Brandy la braț. Ne descurcăm.

Porniră împreună spre rulotă, sub privirile uimite ale lui Jim.

– Dormitorul este în spate, îi indică actrița. Eu mă duc la baie să văd dacă avem apă caldă.

Brandy o ascultă, gândindu-se cât de orbită de gelozie fusese. LaReine era o ființă foarte grijulie și atentă. Nu meritase să se poarte cu ea așa de rece.

– LaReine...

– Da, dragă?

– Îți mulțumesc.

– Pentru nimic, draga mea, spuse ea, fluturând indiferentă din mână.

Brandy se duse în dormitor și își scoase rochia.

– Te-ai dezbrăcat? întrebă actrița de pe hol.

– Da.

– Dă-mi-o! Vezi că găsești în dulap o rochie. Încearc-o. Poate îți vine. Până se usucă a ta...

Brandy deschise dulapul și văzu o rochie roșie cu paiete sclipind printre cămăși și costume bărbătești. Îngheță. Ce căutau hainele lui LaReine în dulapul lui Jim? În acel moment realizează de ce actrița se purtase așa de amabil cu ea. Planificase cu grijă tot scenariul, ca să-i dovedească pe ce poziție se afla.

Planul își atinsese scopul. Oare Jim știa că LaReine își ținea rochiile în dulapul lui? Sigur știa! Era imposi-

bil ca totul să fi fost planificat. LaReine și Jim erau amanți! Și actrița voia să-i dovedească asta.

Ceva muri în ființa ei. Cu gesturi automate, scoase rochia din dulap și o îmbrăcă. LaReine o privea din cadrul ușii.

– Nu mă întrebi nimic?

– Nu, spuse Brandy ca în transă.

– Credeam că mă vei întreba ce caută rochia mea în dulapul lui Jim.

– Ar trebui să te întreb? Am știut dintotdeauna că îl vrei pe Jim.

– Că îl am, nu că îl vreau, o corectă înțepată actrița.

– Nu-l vrei?

– Dacă îl am, natural că-l vreau.

– Îl vrei sau îl iubești?

– Lasă asta. Ideea este că formăm un cuplu perfect.

Brandy își aminti de conversația cu Bryce și se încruntă.

– Îl vrei pe Jim pentru că este o stea de cinema și crezi că te va trage după el, nu-i așa? Eu îl iubesc pe bărbatul Jim Corbett. Tu îl iubești pe celebrul James Corbett.

– Din păcate cei doi sunt una și aceeași persoană.
Și eu îi am pe amândoi.

– Și dacă este așa, de ce te temi de mine?

– Îmi amintești de verișoara mea. Părea o fată dulce și inocentă, dar ascundea o fire diabolică. Nu vreau să-ți ofer șansa să-mi strici relația cu Jim.

– Îmi pare rău că nu este și el aici să te audă, să-și dea seama ce fel de om ești. Deși cred că și-a dat seama. De asta m-a ales pe mine, contraatacă curajoasă Brandy.

– Să nu exagerăm. Te-a invitat de două ori în oraș, nu te-a cerut de nevastă. Înainte să ne întâlnim cu tine, tocmai îmi spunea cât de rău îi pare că te-a invitat la petrecere. Voia să-ți spună că este obosit și să te ducă acasă. Eu zic să te scutești de o situație penibilă și să pleci. Oricum ești în plus. Nu te mai încăpățâna. Nu vei obține nimic.

– Ai vrea tu să plec, nu? spuse Brandy cuprinsă de o neașteptată încăpățânare.

– Proastă mică ce ești!

– Destul, LaReine! tună Jim, împingând ușa de la intrare de perete.

LaReine își reveni mai repede decât Brandy. Se îndreptă spre Jim și îi surâse angelic.

– Jim, dragă, tocmai vorbeam cu Brandy despre...

– Știu exact despre ce vorbeați. Am ascultat toată conversația.

LaReine o privi veninos pe Brandy.

– Și presupun că o să-i iei apărarea târfei ăsteia mici, nu-i așa?

– Ai făcut o greșeală fatală, LaReine. Ai început să crezi articolele din ziarele de scandal.

– Dar noi...

– Niciodată n-a existat un „noi“, decât în mintea agentului tău de publicitate. Ai venit la mine ca să mă rogi să te ajut să-ți îmbunătățești imaginea. Nimic mai mult. Îți propun să-ți miști fundul obraznic din rulota mea, înainte să te arunc cu mâna mea afară.

LaReine făcu mândră o piruetă și dispăru fără alte proteste, trântind ușa după ea. Jim se întoarse pentru prima oară spre Brandy și o privi amuzat.

– Culoarea asta nu ți se potrivește deloc. Cine ți-a dat rochia asta? LaReine?

– Era în dulapul tău, șopti ea intimidată.

– Presupun că vrei să știi cum a ajuns acolo. LaReine mi-a cerut cheia de la rulotă de dimineață. Nu știam ce treabă avea, dar i-am dat-o, fără alte comentarii. Dacă realizăm mai devreme că pune la cale un plan... Presupun că te-a băgat serios la bănuieli.

– Mi-e teamă că da.

– Brandy? Vrei să repeți afirmația pe care ai făcut-o mai devreme în prezența lui LaReine? Întrebă el, storcându-i rochia pusă la spălat în chiuvetă.

– Care afirmație?

– În legătură cu ceea ce simți față de mine.

Inima ei tresări violent.

– Spuneam că... te iubesc.

– Serios? zâmbi el, ridicând dintr-o sprânceană, privind-o peste umăr. Și susții același lucru în continuare?

– Da.

– Atunci presupun că n-ai nimic de obiectat dacă ne căsătorim în august, spuse el cu falsă indiferență.

– Nu! sări fericită Brandy de gâtul lui.

– Ți convine în august?

– Mai e așa de mult până atunci!

– Draga mea! spuse el, luând-o în brațe. Vreau doar să fii sigură că și eu te iubesc la fel de mult cum mă iubești tu. Mă crezi?

– Da, suspină Brandy, ștergându-și o lacrimă.

– Te iubesc, repetă el, sărutând-o.

Brandy i se abandonează cu totul, răspunzându-i cu aceeași pasiune și bucurie, strângându-l în brațe, simțindu-l pentru prima oară doar al ei. Toate îndoielile se risipiseră. Jim îi aparținea doar ei și LaReine dispăruse din viața lor.

Culorile magice ale apusului din Sonora străbătută prin fereastra rulotei, binecuvântându-le dragostea.

Sfârșit